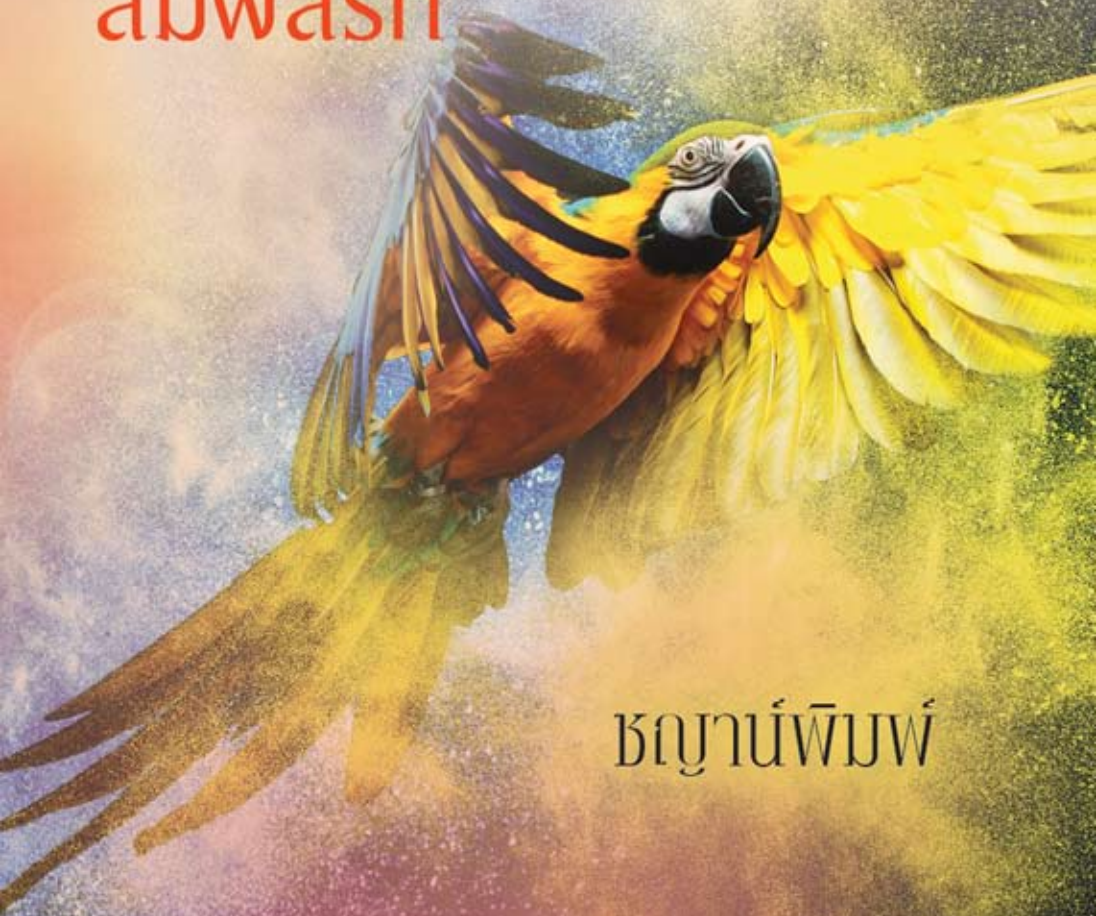

พื ม ๒๒ ๓ ๑
สำนักพิมพ์

แสงสว่างจากหนึ่งใจ สาดส่องอีกใจให้อุ่นรัก

ดวงใจ สัมพัทธ์รัก

ชฎานันท์พิมพ์

คำนำนักเขียน

ย้อนไปเมื่อหลายปีก่อนตอนที่กำลังเขียนเรื่อง *ดวงใจสัมผัสรัก* ครั้งแรก ชีวิตอยู่ในภาวะที่วุ่นวายเหมือนอยู่กลางพายุทอร์นาโดอย่างไร อย่างนั้น ตอนนั้นคุณแม่ถูกคนร้ายลอบยิง กระสุนเจาะเข้าที่ศีรษะและช่องอก นียดหัวใจไปนิดเดียว ช่วงเวลาที่ยืนหมุนคว้างอยู่กลางโรงพยาบาล ไม่รู้ว่าจะหันไปพึ่งพาใครดี คิดแต่ว่าจะต้องแก้แค้น จะต้องฆ่าคนที่ลงมือทำร้ายคุณแม่ให้ได้ “น้ำต้อย” ก็กระโดดลงจากรถมาที่โรงพยาบาลพญาไท ๒ แล้วมาจับมือชญาณิพิมพ์เอาไว้ พูดว่า

“หยุด อย่าคิดฆ่าใครนะ ทอฟฟี่ เราเดินมาในเส้นทางโพธิสัตว์แล้ว จะเดินลงนรกไปอีกทำไม ถ้าเธอทำเขา สิ่งที่เขาสวดมนต์บำเพ็ญเพียรมา เพื่อแม่ทั้งหมดก็หมดความหมาย กฎหมายบ้านเมืองศักดิ์สิทธิ์นะ แต่ถ้ากฎหมายทำอะไรคนพวกนี้ไม่ได้ กฎแห่งกรรมก็จะทำงานเอง”

จำได้ว่าตอนนั้นเลือดเดือดมาก แทบไม่ฟังหน้าอินทร์หน้าพรหมใดๆ ทั้งสิ้น แต่พอได้ยินคำพูดของน้ำต้อยก็จะชะงัก แล้วเริ่มคิดได้ว่า ถ้าเราฆ่าเขา เขาฆ่าเราก็ไม่จบไม่สิ้น เส้นทางโพธิสัตว์ที่น้ำต้อยสอนเรามาตลอดนั้น ไม่ใช่ให้เราไปบวชเป็นสมณชีพราหมณ์แต่อย่างใด แต่ให้เราเดินในเส้นทางแห่งความเมตตา ไม่ปล่อยจิตใจให้ตกลงสู่อบายเบื้องต่ำ และรู้จักให้อภัย

ซึ่งเรื่องนี้ก็เหมือนเป็นบททดสอบจากเบื้องบนนะคะ เพราะว่ากันตามจริง การให้อภัยคนกระทำผิดนับเป็นเรื่องยากอยู่แล้ว แต่การให้อภัยคนที่ ไม่สมควรได้รับการอภัยนั้น ถือเป็นเรื่องที่ยากยิ่งกว่า หากทำได้ชีวิตก็จะ ข้ามผ่านเขตแดนของนรกในใจไปได้ และยืนหยัดอยู่ในโลกอันล้นล้นหน่วยานี้ได้อย่างสงบสุขขึ้น

...หากไม่มีน้ำตอยในวันนั้น ชญาน์พิมพ์อาจไม่ได้เป็นนักเขียน แต่ คงเป็นฆาตกรเลือดเย็นแทนไปแล้วแน่ๆ...

ดวงใจสัมผัสรัก จึงถือกำเนิดขึ้นจากรู้สึก ณ จุดนั้นนั่นเองคะ ชญาน์พิมพ์แบ่งความรู้สึกในใจออกเป็นตัวละครสองตัว “ภิม” คือความรู้สึก โกรธแค้นและเจ็บปวดที่สั่งสมนานปี เขาคือเด็กน้อยผู้หลงทาง เป็นดำนมืด ของดวงจันทร์ที่รอวันที่แสงสว่างจะสาดส่องมาถึง ส่วน “กอหญ้า” เธอคือ หญิงสาวตาบอดผู้มีดวงตาสุกสว่าง มองเห็นทุกสิ่งได้ชัดเจนกว่ามนุษย์ตาดี เสียอีก เพราะหัวใจของเธอเปิดกว้างและพร้อมที่จะช่วยเหลือคนที่ ตกทุกข์ได้ยาก หากถามว่านิยายเรื่องนี้เกี่ยวกับอะไรแล้วละก็ คงต้องตอบ ว่าเป็นเรื่องราวของความรัก ความเจ็บปวด และการรู้จักให้อภัย

น้ำเน่าใหม่คะ

แต่ในน้ำเน่าก็มีเงาจันทร์นะเออ

พฤติกรรมหลายๆ อย่างในเรื่องนี้ของตัวละครอาจน่าตกใจและบาง การกระทำก็ผิดศีลธรรมจนเกินรับ แต่เมื่อมองให้ลึกลงไป ตัวละครแต่ละ ตัวก็คือตัวแทนของมนุษย์ที่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่มีทางดีพร้อมและสมบูรณ์แบบ มีทั้งด้านสว่างสุกใสและมีมืดมนอณาการเหมือนดวงจันทร์นั่นละคะ หากเรา ไม่เดินผ่านความมืด แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าแสงสว่างเป็นเช่นไร จริงไหมคะ

นิยายเรื่องนี้คงเกิดขึ้นไม่ได้ หากไม่ได้น้ำตอย ฉัตรจงกล อาจารย์ ของชญาน์พิมพ์ ที่สั่งสอนทุกอย่าง และอยู่เคียงข้างในยามทุกข์และสุข น้ำตอยสอนให้สวดมนต์ นั่งสมาธิ ให้ความรู้เรื่องหินและลูกปัดโบราณต่างๆ รวมไปถึง “หน้าสะกด” อันเป็นตัวละครหนึ่งของเรื่อง (หน้าสะกดนับร้อย

หน้าที่อยู่ที่บ้านก็ได้มาจากน้ำต้อยทั้งนั้นแหละค่ะ) น้ำต้อยสอนให้ชฎาน์พิมพ์
รับมือกับความทุกข์ในชีวิต สอนให้รู้ว่า “หน้าที่” ของตนคืออะไรและจะ
ดำเนินชีวิตไปทางไหน เป็นคนเปิดกะลาแสบๆ ให้ชฎาน์พิมพ์ออกไปดูโลก
กว้าง ไปอินเดียด้วยกันถึงสามครั้ง หากไม่มีน้ำต้อยช่วยนำทางในวันนั้น
ก็คงไม่มีชฎาน์พิมพ์บ๊องๆ อย่างในวันนี้แน่ๆ กราบขอบพระคุณน้ำต้อย
จากหัวใจ ทอฟฟี่รักน้ำต้อยที่สุดเลยคะ

ขอบพระคุณคุณลุงอัน เจ้าของ “สวนฟาร์มปาล์มนก” จังหวัด
ฉะเชิงเทรา ฟาร์มนกมาคอร์ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทยที่กรุณาให้ข้อมูลเรื่อง
นกมากมาย แต่ชฎาน์พิมพ์นำมาใช้เพียงนิดหน่อยเท่านั้นเอง เจ้าโซฟีตัว
แสบก็ได้ต้นแบบมาจากโซฟีของคุณลุงนี่ละคะ แสบพอๆ กันเลย ขอบคุณ
พี่นำและพี่บีมที่อยู่เคียงข้างกันมาตลอดและรับตัวตนไม่เต็มเต็งของชฎาน์-
พิมพ์ได้

ขอบพระคุณกองบรรณาธิการของพิมพ์คำสำนักพิมพ์ที่กรุณาทำให้
หนังสือนิยายเล่มนี้สมบูรณ์ขึ้นและได้มีโอกาสโลดแล่นอยู่บนแผงหนังสืออีก
ครั้งนะคะ การได้ร่วมงานกับคนที่เห็นคุณค่าของนักเขียนและงานเขียนอย่าง
แท้จริงทำให้ชฎาน์พิมพ์ซาบซึ้งใจอย่างมาก และขอบพระคุณจริงๆ ที่บอก
ว่าเราเป็นครอบครัวเดียวกันค่ะ

ขอบพระคุณคุณแม่ที่เป็นโลกทั้งใบของลูกมาตลอด คุณแม่คือแรงบันดาลใจ
บันดาลใจในการเขียนนิยายของลูกเสมอ

สุดท้ายนี้ เรามาลองปิดตาและเปิดหัวใจเพื่อสัมผัสความรักกันนะคะ
อย่าบ่นอย่าให้ออกติและความชิงชังใดๆ ที่บดบังดวงตาของเรา ปิดกันหัวใจ
ให้พลอยมีตบอดไปด้วย ความรักอยู่รอบตัวเราเสมอ เราแค่ต้องรู้จักเปิดใจ
ให้กว้างๆ เท่านั้นเอง

ชฎาน์พิมพ์

“หนังสือและการอ่านคือขุมพลังแห่งความคิดสร้างสรรค์”

*Everyone is a moon, and has a dark side which he never
shows to anybody.*

Mark Twain (1835-1910)

มนุษย์ทุกคนคือดวงจันทร์ มีด้านมืดที่ซ่อนเร้นเอาไว้ไม่เคยให้ใครเห็น

มาร์ก ทเวน (๑๘๓๕-๑๙๑๐)

เสียงเพลงพะเผ่วลอยมาตามลมเรียกให้เด็กชายร่างผอมสูงที่กำลังซ้อมเตาะลูกฟุตบอลอยู่ที่สวนหย่อมด้านหลังคฤหาสน์ 'รักษ์ดำรง' หันกลับไปมองเรือนกระจกที่อยู่ห่างออกไปไม่ถึงร้อยเมตร ดวงหน้าจิ้มลิ้มราวเด็กผู้หญิงเฝ้ามองท้องฟ้าสีแดงฉานยามอาทิตย์ใกล้อัสดงอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนเจ้าตัวจะตัดสินใจทิ้งลูกบอลไว้บนสนามหญ้า และสาวเท้าไปตามทางเดินโรยด้วยกรวดสีขาวก้อนเล็ก ตรงไปยังทิศอันเป็นที่มาของเสียง

“คุณน้าคะ คุณน้า ได้เวลาอาหารเย็นแล้วค่ะ”

เสียงพี่เลี้ยงที่ตั้งมาจากด้านหลังทำให้หนุ่มน้อยเจ้าของชื่อรีบกระโจนหลบไปหลังพุ่มไม้ใกล้เรือนกระจกทันควันด้วยรู้ดีว่าเรือนเพาะชำแห่งนี้เป็นที่ที่กึ่งหวงห้าม ไม่มีคนรับใช้คนใดกล้าเสียดกรายเข้าไปด้านในโดยไม่ได้รับอนุญาตจากมารดาของเธอ อีกประการหนึ่ง ในเรือนกระจกนั้นเต็มไปด้วยพืชเขตร้อนราคาแพงที่สั่งมาจากต่างประเทศ หากเดินเฉี่ยวชนแล้วแตกไปสักกระถางคงถูกหักเงินเดือนจนแทบไม่เหลือเหลือเป็นแน่

“คุณน้าคะ ออกมาเถอะค่ะ อย่าแก้งพี่แก้มเลย เตี่ยวคุณท่านเอ็ด พี่เออะแยเลย” พี่เลี้ยงทำหน้าที่ไม่ถูกขณะเหลียวซ้ายแลขวาอย่างละล้าละลัง

แม้ภีมจะอายุย่างเข้าสิบสามปีแล้ว ทว่ายังชอบเล่นซนเป็นเด็ก ๆ เกมชอบแบกถังคนโน้นคนนี้ให้ห้วยปั่นเพื่อความบันเทิงส่วนตัวอยู่เสมอ ทั้งยังมีภุริศ ประมุขของครอบครัวผู้เป็นปู่คอยให้ท้ายแทบทุกเรื่อง ไม่ว่าเจ้าชายน้อยของบ้านรักษ์ดำรงทำสิ่งใดผิดก็ไม่เคยดุตำว่ากล่าวรุนแรง ในทางกลับกัน ถ้าเขาหกล้มหกลุกได้แผลขึ้นมา ภุริศก็จะเอ็ดตะโรเสียงดังใส่พี่เลี้ยงที่ไม่คอยดูแลหลานชายหัวแก้วหัวแหวนให้ดี ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องแปลกแต่อย่างใดที่ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา บรรดาพี่เลี้ยงจะทนความเขี้ยวของเขามากไม่ไหวพากันยื่นใบลาออกหลายต่อหลายราย ซึ่งแน่นอนว่าภีมไม่เคยสนว่าความดีร้ายของตนจะทำให้คนอื่นเดือดร้อนเพียงไหน เขาดีใจเสียด้วยซ้ำที่คนพวกนี้ลาออกกันไปเสียได้ เขาอายุเพื่อนรุ่นเดียวกันจะแยกโตจนปานนี้แล้วยังต้องมีพี่เลี้ยงคอยดูแลประคบประหงมเหมือนเด็กกอมมือ เขายังตามรับตามส่งถึงหน้าโรงเรียนจนเป็นที่ลือเลือนไปทั่ว

“ไม่อยากโดนเอ็ดก็ลาออกไปสิ”

ภีมพิมพ์พาลางย่นจมูก แล้วค่อยๆ ย่อตัวลงคลานไปตามพื้นดินนุ่มๆ อาศัยพุ่มของต้นสนคริสตินาที่เรียงกันเป็นรั้วธรรมชาติเตี้ยๆ อำพรางตัวไว้จนกระทั่งไปหยุดที่มุมอับใต้หน้าต่างเรือนกระจก เสียงเรียกของพี่เลี้ยงเริ่มห่างออกไปทุกทีในขณะที่เสียงดนตรีแจ๊สเสียงพุดคุกระซิบกระซาบเริ่มดังชัดขึ้นเรื่อยๆ

“คุณแม่?”

เขาหูลุบตาลงมองนาฬิกาข้อมือเรือนโปรดที่จำลองหน้ามาจากหุ่นยนต์แปลงร่างในโทรทัศน์ แล้วอดประหลาดใจไม่ได้ที่ในเวลาตอนนี้ยังมีคนอยู่ในเรือนกระจกอีก ตามปกติหลังห้าโมงเย็นไปแล้ว สมาชิกของบ้านรักษ์-ดำรงทุกคนมักรวมตัวกันอยู่ในห้องนั่งเล่นเพื่อรอเวลารับประทานอาหารเย็นร่วมกัน ยิ่งมารดาของเขาเป็นคนรักษาเวลาอย่างเคร่งครัดด้วยแล้ว จึงไม่น่าเป็นไปได้ที่จะ...

“...ชอบเพลงนี้...”

ทุกความคิดสะดุดลงเมื่อเสียงกระซิบกระซาบอีกเสียงหนึ่งดังคลอ กับท่วงทำนองดนตรี แม้ม้าจนแทบฟังไม่ได้ศัพท์ ทว่ายังพอจับได้เป็นคำๆ อยู่บ้าง...ก็มีค่อยๆ เอื้อมมือขึ้นไปเกาะขอบหน้าต่างเพื่อพยุงตัวขึ้น แล้วมอง ผ่านกระจกเข้าไปด้านใน ห้องฟ้าเริ่มมืดแล้ว อีกทั้งไฟภายในเรือนต้นไม้ยัง ค่อนข้างสลัวจึงทำให้มองเห็นทุกสิ่งเป็นเพียงเงาตะคุ่มรางๆ เท่านั้น เด็กชาย หรีด้า พงมองไปยังเงาร่างที่กำลังโอบประคองกันและกันอย่างอ่อนหวาน พวกเขาเต้นลีโลว์ซบไปตามทำนองเพลงคล้ายตกอยู่ในภวังค์ฝันอันแสนสุข

“ต้องไปแล้วค่ะ ปานนี่คงตั้งโต๊ะกันเสร็จแล้ว เดี่ยวลูกกิมจะรอ”

กิมเห็นดวงหน้างดงามของฝ่ายหญิงชัดเจนตาเนื่องจากเธอหันหน้า มาทางหน้าต่าง จึงแน่ใจว่านั่นเป็นมารดาของตนแน่ แต่เจ้าของร่างสูงใหญ่ ที่ยืนหันหลังให้อยู่นั้นเป็นใคร ถ้าคะเนจากรูปร่าง การแต่งตัว ไปจนถึง ทรงผมแล้วก็น่าจะเป็น...

“คุณพ่อ?”

ไม่หรอกน่า...พ่อชอบอ่านหนังสือมากกว่าเต็นรำ อีกอย่าง...พ่อสูง ก็จริง แต่ผมมากกว่านี้อยู่สักหน่อย...

“เพลงจะจบแล้ว ขออีกเดี๋ยวเดียว”

เสียงพูดกลัวหัวเราะนั้นคุ้นหูอย่างประหลาด กิมจึงพยายามชะเง้อ หน้าเข้าไปใกล้กระจกมากขึ้นเพื่อให้เห็นเจ้าของแผ่นหลังกว้างชัดขึ้นอีกนิด แต่กระจกบริเวณนั้นมีฝุ่นเกาะค่อนข้างหนา ประกอบกับเริ่มมืดแล้ว ไม่ว่าจะเขม้นมองอย่างไรก็ดูไม่ออกเสียที่ว่าเป็นใครจนเริ่มหงุดหงิด

“คุณก็พูดแบบนี้ทุกที”

เป็นครั้งแรกที่กิมเห็นสีหน้าเปี่ยมสุขเพียงนี้ของผู้เป็นมารดา ใ้ช้ว่า ปกติแล้วเธอมีสีหน้าอมทุกข์อมโศกแต่อย่างใด เพียงแต่...เขาจะอธิบาย สีหน้าในยามนี้ของเธอด้วยคำว่าอะไรดีหนอ...เปล่งประกาย ใ้ช้...เปล่ง ประกาย คุณแม่ของเขาเป็นคนสวย และสีหน้าแบบนี้ช่วยเพิ่มความงามให้ อีกหลายเท่า

“พูดอย่างกับไม่ชอบอย่างนั้นละ ลิตางค์”

เด็กชายเบิกตากว้างเมื่อเห็นชายร่างสูงโหนมตัวลงประทับจุมพิตบนริมฝีปากของหญิงงามในอ้อมแขน เขาอายุสิบสามแล้ว พอเข้าใจเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงอยู่บ้าง เด็กที่เรียนโรงเรียนนานาชาติแถมยังมีจูบแรกตั้งแต่อายุสิบปี จะไม่รู้ได้อย่างไรแล้วว่าภาพที่เห็นตรงหน้านี่คืออะไร เพียงแต่มีสิ่งหนึ่งที่ผิดปกติอย่างที่สุด

คุณแม่จูบกับชายอื่นที่ไม่ใช่...คุณพ่อ!

ความงุนงงและสับสนในคราแรกถูกแทนที่ด้วยความโกรธกริ้วด้วยอาการลึ้มตัว ริมฝีปากลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็วจนหน้าผากกระแทกกับบานหน้าต่างกระจกตั้งโครม ชายหนุ่มลึกลับและมารดาของเขาสะดุ้งโหยงรีบหันกลับมามองต้นเสียงทันควัน เปิดโอกาสให้เด็กชายได้เห็นใบหน้าของคนที่ตนอยากรู้แน่ๆ ว่าเป็นใครกันแน่

ใบหน้า...ที่จะสร้างบาดแผลให้เขาต้องเจ็บปวดเหมือนตกอยู่ในฝันร้ายไปตลอดชีวิต!

“ไม่...ไม่จริง...”

ดวงตาสีน้ำตาลเต็นระริกอย่างตกตะลึง ก็มรูสึกเหมือนโลกทั้งใบถล่มลงมาต่อหน้าต่อตาและถูกสูบเข้าไปในหลุมดำแห่งห้วงอวกซ์อันมืดมิด ความผิดหวังเสียใจที่ไม่อาจบรรยายเป็นถ้อยคำได้เปลี่ยนเป็นคมมืดที่มองไม่เห็น ฟุ้งปักเข้าตรงกลางดวงใจและก่อให้เกิดบาดแผลที่เรียกว่าความชิงชัง

“กะ...ก็ม...”

เด็กชายมองหน้ามารดาด้วยความรู้สึกเหมือนถูกทรยศหักหลัง จากนั้นจึงบังคับสองขาให้ออกวิ่งเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้โดยไม่ฟังเสียงเรียกของคนทั้งสองที่อยู่ไม่รีบนกระจก สองมือกำหมัดแน่น ดวงตาเอ๋อคลอไปด้วยหยาดน้ำตาร้อนผ่าว

เขาจะไม่มีวันให้อภัยคุณแม่เป็นอันขาด...

ไม่มีวัน!

๑

“อยากได้ก็ไปฟ้องเอาสิ ไม่เห็นยาก จะเถียงกันไปทำไม”

เสียงพูดกั๊กหัวเราะของชายหนุ่มร่างสูงโปร่งที่นั่งเอกเขนกอยู่บนเก้าอี้หนังสีเข้มที่สุดปลายอีกด้านของโต๊ะประชุมไฟเบอร์ลายไม้ขนาดยี่สิบที่นั่งเพิ่มกระแสดัดันให้บรรยากาศอึมครึมภายในห้องมากขึ้นไปอีก มือเรียวสวยราวมือสตรีที่แต่งแต้มปลายเล็บสีนํ้ากุบบนนิ้วทั้งสิบด้วยยาทาเล็บสีดำเคาะฆวนบู่หรือลงในจานรองคริสตัลเบาๆ ก่อนจะยกมันขึ้นคาบไว้บนเรียวปากหยักลึกสีสดล้อมกรอบด้วยไรหนวดสีเขียวจางๆ นัยน์ตาสีน้ำตาลใสใต้แพขนตาอันงามมองไปยังคนเกือบสิบชีวิตที่นั่งร่วมประชุมรอบด้านอย่างเย้ยหยัน

“แกพูดให้ดีๆ นะไอ้กิม! ไอ้เด็กไม่รู้จั๊กที่ต่ำที่สูง! ฉันไม่เชื่อหรอกว่าคุณพ่อจะยกมรดกเกือบทั้งหมดนั้นให้คนอย่างแก! แกกับไอ้ภรรยาพ่อแกต้องรวมหัวกันแก้พิณัยกรรมแน่ๆ!”

สตรีวัยกลางคนร่างท้วมในชุดผ้าไหมสีม่วงเข้มที่ตัดเย็บอย่างประณีตลุกขึ้นตะโกนใส่หน้าชายหนุ่มเจ้าของชื่ออย่างกราดเกรี้ยว เธอชี้นิ้วกลมป้อม

ที่สวมแหวนเพชรแหวนพลอยเกือบครบทั้งสิบนิ้วไปยังใบหน้าหล่อเหลาค่อน
ไปทางสวยของเขาอย่างซิงซัง

“ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ เพราะมันเป็นไปแล้วละครับคุณป้าภา” ภูมิกระตุก
ริมฝีปากเป็นรอยยิ้มหยัน เขาระบายควันสีเทาหม่นออกจากจมูกซ้าๆ โดย
ไม่สะทกสะท้านกับท่าทางโกรธเกรี้ยวของอีกฝ่ายสักนิด...ที่จริงทุกๆ คนที่
นั่งล้อมอยู่รอบโต๊ะตัวเครื่องต่างก็มองเขาด้วยสายตาที่มึนแวมแบบเดียวกัน
ทั้งสิ้น “เสียดายที่คุณปู่ตายก่อน ไม่อย่างนั้นผมจะได้บอกให้ท่านแก้
พินัยกรรมใหม่ให้ยกส่วนของคุณป้าให้ผมด้วย”

“ตาภูมิ! อย่าพูดถึงคุณปู่แบบนี้หะแม่ขอ”

สตรีร่างบอบบางวัยไม่น่าเกินห้าสิบต้นๆ ในชุดผ้าไหมสีกล้วยไม้เอ็ด
เบาๆ นัยน์ตาคมซึ่งพิมพ์เดียวกับชายหนุ่มเหลือบมองใบหน้าขาวใสที่ล้อม
กรอบด้วยเรือนผมซอยไล่ระดับทิ้งปลายให้ยาวระบำและย้อมจนเป็น
สีน้ำตาลแดงของเขาอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหลุบลงต่ำเมื่อเห็นแวตาว่างเปล่า
ไม่บ่งบอกความรู้สึกใดๆ มองตอบกลับมา

“ผมต้องฟังคำขอของแม่ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่ทราบ” ชายหนุ่มเบะปาก
แล้วยักไหล่อย่างไม่ยี่หระ

“ภูมิ พอได้แล้ว”

ชายร่างสูงใหญ่ที่นั่งอยู่ข้างๆ ปราบเสียงหนุ่ม คำสั่งแสนสั้นนั้นได้ผล
ชะงัด ใครๆ ก็รู้ว่าชายหนุ่มจอมเสี่ยวผู้ไม่เคยสนหน้าอินทร์หน้าพรหมที่ไหน
อย่างภูมิเคารพและเชื่อฟังภรรยาผู้เป็นบิดาแทบทุกคำพูด

“ผมเองก็แปลกใจไม่แพ้พี่ภาหรอกครับ ที่เจ้าภูมิได้หุ้ของรักขั้ดำรง
และมรดกสามในสี่ไปจนหมดแบบนี้ และผมขอยืนยันว่าผมไม่มีส่วนรู้เห็น
กับพินัยกรรมของคุณพ่อเลยสักนิด”

ภรรยาพูดซ้าๆ อย่างใจเย็น ถ้าเทียบกันแล้วเขากับลูกชายที่นั่งอยู่เคียง
ข้างกันนั้นต่างกันสุดขีด ทั้งรูปลักษณ์และอุปนิสัยใจคอ เรียกได้ว่าไม่มีสิ่งใด
เหมือนกันสักนิด...ภรรยาเป็นชายวัยห้าสิบตอนปลายที่ยังคงเค้าความหล่อเหลา

ในสมัยหนุ่มๆ ไร่ไม่เสื่อมคลาย เขามีใบหน้าคมเข้มชวนมองและมักแต่งกายด้วยเสื้อผ้าพะยี่ห้อหรูหรา ดูเนียบตั้งแต่ศิระชะจปลายเท้า ในขณะที่ก็มีมิฉิวขาวจัดและเป็นชายหนุ่มหน้าหวานที่ชอบแต่งตัวสไตล์ฟังก์รีอ็อก ประเภทกางเกงหนังเสื้อปักหมุดแขนโครเช่โยงระยอง ยังดีที่วันนี้ก็มียอมทำตามคำขอของบิดา ลดการแต่งตัวสุดโต่งลงเหลือเพียงเสื้อเชิ้ตสีขาวแขนยาวแบบอกจนเห็นแนวมัดกล้ามเนื้อสวยงามและกางเกงหนังรัดตัวโครว์รูปรางได้สัดส่วนประหนึ่งประติมากรรมชั้นเลิศของศิลปินเอก ไม่เช่นนั้นพวกญาติๆ คงได้มองเขาด้วยสายตาถูกเหยียดหยามมากกว่านี้หลายเท่าแน่ แต่ถึงกระนั้นชายหนุ่มก็ยังตื้อตึงที่จะสวมแหวนทรงประหลาดจนครบทั้งสิบนิ้วและใส่ตุ้มหูเรียงเป็นดับจากใบหูมาจดปลายติ่งหูอยู่ดี

“ใครจะไปรู้ ทั้งแกทั้งแม่สิตางค์เมียแกอาจจะแอบทำอะไรลับหลังพวกฉันก็ได้! เงินมากขนาดนั้นอย่าบอกนะว่าพวกแกไม่อยากได้!”

เสียงแหวนของหญิงคนเดิมเหมือนเป็นการจุดชนวนอารมณ์ที่พร้อมระเบิดของญาติคนอื่นๆ ให้ลุกขึ้นมาโวยวายเรียกร้องส่วนแบ่งของตนเองกันแข็งแะ

ก็มีแสบๆ ยืมด้วยความสมเพช นั่นอย่างไรเล่า...สุดท้ายก็โผล่หางออกมาแล้ว อยู่ทำงานศพทำเป็นร้องไห้คร่ำครวญเสียใจหนักหนาที่ต้องสูญเสียร่วมโพธิ์ร่วมไทรใหญ่ของตระกูลรักร์ดำรงอย่างภริศ แต่เอาเข้าจริงก็อยากให้ประมุขของบ้านริบๆ ตายไปเสีย จะได้แปลงร่างเป็นแร้งร่อนลงทิ้งมรดกกองโตกันทั่วหน้า...แต่ขอโทษทีเถอะนะ เงินพวกนั้นเป็นของไอ้กิมคนนี่ต่างหาก และเขานี้ละจะถลุงมันให้หมดภายในพริบตา

เงินพวกนั้นไม่อาจชดเชยแม่เพียงเศษเสี้ยวของความเจ็บปวดที่เขาต้องแบกรับด้วยซ้ำ!

“พอเถอะครับคุณภาวดี ผมว่าเราควรให้เกียรติท่านภริศบ้างนะครับ” ทนายร่างป้อมที่ยืนฟังทุกๆ คนถกเถียงด่าทอกันมานานกว่าชั่วโมงพูดขึ้นอย่างหมดความอดทน ตั้งแต่เขาประกาศรายชื่อทรัพย์สินที่กิมจะได้รับ

ภาวดีและเหล่าแนวร่วมก็โวยวายทันทีว่าตนเป็นถึงลูกแก้วๆ ทำไมจึงได้รับ ส่วนแบ่งน้อยกว่าหลานที่ไม่เป็นโล้เป็นพายอย่างก็มีเสียอีก “ผมขอขียนยัน ด้วยเกียรติของนายประจำตระกูลว่าท่านภริศได้ทำพินัยกรรมนี้ขึ้นขณะที่ ยังมีสติสัมปชัญญะครบถ้วนทุกประการ พยานที่ร่วมลงนามในพินัยกรรม นี้แต่ละท่านก็เป็นผู้ใหญ่ระดับผู้บริหารของรภัษดำรงรูปทั้งสิ้น นั่นเป็น หลักฐานว่าท่านภริศคิดทบทวนและเตรียมการมาเป็นอย่างดีแล้วแน่นอน จะลองตรวจสอบดูก็ได้นะครับ”

ทนายวัยกลางคนเลื่อนเอกสารในแฟ้มหนังสือเงินเข้มไปตรงหน้า ภาวดี ที่พอเห็นลายเซ็นของพยานบนแผ่นกระดาษก็นิวหน้าอย่างเคร่งเครียด ...ลายเซ็นเหล่านั้นล้วนแล้วแต่เป็นลายเซ็นของหุ้นส่วนคนสำคัญของรภัษ- ดำรงรูปจริงดังที่ว่า และคนที่ขึ้นชื่อเรื่องยึดถือคุณธรรมและความถูกต้อง แบบนั้นคงไม่ลดตัวลงมาทำให้ชื่อเสียงของตนต้องมัวหมองด้วยการรวมหัว กับไอ้เด็กก๊มมันแน่ๆ

“ไงครับ หน้าเจื่อนแบบนี้ คงหายสงสัยแล้วสินะ” ก๊มหัวเราะกวน ประสาท เขายกมือรองหูหรือลึงกับจานรองใส่แล้วหยัดกายขึ้นยืน “ผมจะ ได้กลับไปอัดเสียงต่อเสียที่ เสียเวลามากแล้ว ผมไปได้แล้วใช้ไหมคุณ ทนายฉัตรเทพ”

ชายหนุ่มกวาดตามองสีหน้าก๊มไม่เข้ากายไม่ออกของเหล่าผู้ร่วม ตระกูลรภัษดำรง แล้วเหยียดริมฝีปากออกเป็นรอยยิ้มหย่นอย่างจงใจยั่ว อารมณ์ทุกคน แต่ต้องชะงักเมื่อเห็นทนายยกมือขึ้นเป็นสัญญาณห้าม

“ยังครับ ผมยังไม่ได้แจ้งเงื่อนไขของพินัยกรรมให้คุณก๊มทราบ”

“เงื่อนไข? ยังจะต้องมีเงื่อนไขอะไรอีกล่ะ อัยบาบอกนะจะให้ผมไป บริหารไ้งานนำเข้าส่งออกบ้างบออะไรนั่น คุณฉัตรเทพก็น่าจะรู้ว่าผมทำเป็น แคร์เพลงอย่างเดียวเท่านั้นละ”

ก๊มนิวหน้าอย่างไม่รักษามารยาทใดๆ ทั้งสิ้นประสานเจ้าอารมณ์ สื่อ ต่างๆ คงได้ลงข่าวกันครึกโครมแนวว่า ก๊ม รภัษดำรง นักร้องนางวลดีดี

เดวิล วงรีอากอันดับหนึ่งของไทยในขณะนี้หันมาใส่สูทผูกไท เตรียมผันตนเองไปเป็นนักธุรกิจลัจฉลิตกิเลสแบบครบวงจร บริการขนส่งสินค้าทั้งในแถบเอเชียและยุโรป ขำตายละ!

“โอ๊ย! ใครมันจะไปกล้ายกบริษัทให้บริหารกัน บรรลั้ยหมดพอดี ไปเรียนที่อังกฤษตั้งเป็นสิบปีไม่จบอะไรกลับมาสักอย่าง”

ภาวดีแขวะเสียงเบาแต่ก็มีก็ได้ยินชัดทุกถ้อยคำ เขาหันขวับกลับมาหาคนที่มึตักดีเป็นป่าทันที แต่ยังไม่ทันที่จะเอ่ยปากพูดอะไรให้อีกฝ่ายร้องกรี๊ดๆ เพื่อสานต่อสงครามน้ำลายที่เริ่มมาตั้งแต่เปิดพินัยกรรม ภรตก็ตะแชนลูกชายแล้วส่ายหน้าเป็นเชิงห้าม ภิรมจึงจำต้องสงบปากอย่างเสียไม่ได้ แล้วทิ้งตัวลงนั่งอีกคราด้วยท่าทางฮึดฮัด

“เมื่อไหร่มีสองข้อด้วยกันนะครับคุณภิรม” นายธีรเทพรีบพูดตัดบทก่อนที่บรรยายกรอบตัวจะอึมครึมไปมากกว่านี้ “ข้อแรก...นับจากวันที่เปิดพินัยกรรมนี้แล้วเป็นเวลาหนึ่งปี ท่านภุริศไม่อนุญาตให้คุณภิรมสมรสกับคู่รักโดยเด็ดขาด พุดง่ายๆ ก็ห้ามแต่งงานนั้นละครับ เพื่อป้องกันไม่ให้คนอื่นเข้ามาแทรกแซงหรือหาผลประโยชน์จากกองมรดก คุณภิรมคงทราบดีว่าทั้งหุ้นและทรัพย์สินส่วนอื่นๆ ที่คุณได้รับไปนั้นมียุทธศาสตร์ ย่อมต้องมีผู้ไม่ประสงค์ดีพยายามมาใกล้ชิดคุณมากมายแน่ๆ ท่านภุริศก็เลย...”

“หวงก้างว่าฉัน ร้ายกาจเหมือนเดิมไม่มีเปลี่ยน...” ภิรมพูดสวนโดยไม่รอให้ธีรเทพพูดจบประโยค รอยยิ้มหยันฉาบไปทั่วดวงหน้าหล่อเหลา เขารู้ดีว่า ‘คู่รัก’ ที่ภุริศอ้างถึงคือธัญญา นางแบบลูกครึ่งคู่ควงคนปัจจุบันของเขา คนที่ภุริศเคยออกปากว่าเป็นผู้หญิงหิวเงิน เขาเองก็รู้ว่าหญิงสาวเข้ามาพัวพันกับเขาเพราะอยากดัง อยากมีชื่อเสียง ภิรมเกลียดคนประเภทนี้ที่สุด แต่ถ้าเขาควงเจ้าหล่อนโฉบไปโฉบมาให้เป็นข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์แล้วมันบาดตาและทิ่มแทงหัวใจของคนเป็นปู่ได้ละก็ เขาก็ยินดีเสียยิ่งกว่ายินดีที่จะจับธัญญาต่อหน้ากล้องปาปารัซซีด้วยซ้ำ เสียตาย...ที่ภุริศชิงตายไปเสียก่อน ไม่อย่างนั้นเขาคงสะใจกว่านี้ “เงื่อนไขข้อแรกนั้นไม่ยากหรอก ผม

ทำได้ไม่มีปัญหา ยิ่งไงผมก็ไม่เคยคิดจะแต่งงานอยู่แล้ว”

นั่นเป็นสิ่งที่คนทั่วประเทศพอจะทราบกันดีอยู่แล้วจากวาหะเด็ดที่ว่า ‘ผมไม่ใช่หมานี่ จะได้ให้ใครมาใส่ปลอกคอติดตามจงเป็นเจ้าของได้ ผมไม่เิ่งเอาตัวไปผูกติดกับใครทั้งชีวิตหรอก เช็งตาย’

คำสัมภาษณ์นั้นตอกย้ำภาพลักษณ์เสือผู้หญิงตัวยงของเขามากขึ้นไปอีก แต่ที่น่าแปลกที่ความนิยมในตัวของนักร้องดังไม่ได้ลดน้อยถอยลงไปเลยจริงอยู่ว่ามีคนมากมายออกมาประณามพฤติกรรมท่ามๆ และคำพูดขวางโลกของเขาหลายต่อหลายครั้ง ทว่ามีคนอีกจำนวนมากเช่นกันที่หลงใหลในเสน่ห์ที่เถื่อนดิบและเสียงอันทรงพลังของเขาราวต้องมนตร์ของปิศาจร้าย

“ไม่มีปัญหาที่ดีครับ เพราะผมคิดว่าข้อที่สองคงยากสำหรับคุณ ไม่น้อย”

ทนายธีรเทพพูดด้วยรอยยิ้มแปลกๆ แบบที่ยิ้มเห็นแล้วขัดหูขัดตาเป็นที่สุด นัยน์ตาลึกเรียวยหลังกรอบแว่นตาสีทองมองไปยังประตูไม้สักบานหนาหนักที่เปิดออกซ้าๆ เสียงร้องดังแก้วๆ คຸ້นหูดังนำมาก่อนที่ชายหนุ่มร่างผอมสูงผู้ติดตามทนายวัยกลางคนจะเดินเข้ามาในห้อง บนท่อนแขนผอมเกร็งใต้เสื้อแขนยาวนั้นเมื่อก้าวโตขนาดเกือบเท่าแมวตัวอ้วนเกาะอยู่ สีนํ้าเงินสดของหางยาวสวยและปีกสีเดียวกันที่กางกระพืออย่างเจ้าอารมณ์ตัดกับสีเหลืองสดใสของช่วงท้อง ดวงตากกลมโตสีเทาจางๆ ล้อมกรอบด้วยสีเหลืองอ่อนของส่วนที่น่าจะเป็นตาขาวตัวมองมาทางกิมนิดหนึ่งก่อนจะเดินไปทางอื่นทันที แม้ใบหน้าสีขาวางข้างที่มีเส้นสีดำขีดพาดอย่างสวยงามแปลกตาจะไม่สามารแสดงความรู้สึกใดๆ ออกมาได้เช่นเดียวกับมนุษย์ แต่นักร้องหนุ่มก็สัมผัสได้อย่างชัดเจนว่าเขาไม่ได้เป็นที่ชื่นชอบของไอ้คนตัวนี้เท่าใดนัก หรือน้อย...เขาก็ไม่ชอบไอ้คนแก้วบ้าตัวนี้เหมือนกันนั่นละน่า

ไอ้โซฟี ไอ้ทเวร!

“ทุกท่านคงรู้จักโซฟีเป็นอย่างดีแล้วใช่ไหมครับ นี่คือนกมาคอร์ดพันธ์ุบลูแอนต์โกลด์ตัวโปรดของท่านภริศที่จะไปอยู่ในความดูแลของคุณกิม

นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป”

ประโยคหลังที่ทะลุผ่านแก้วหูทำเอาภีมรู้สึกเหมือนโลกกำลังจะแตก ในอีกสามวินาทีข้างหน้า นัยน์ตาคมตวัดมองตามเจ้านกตัวโตที่ถูกนำมาเกาะบนคอนไม้ที่จัดเตรียมไว้ข้างๆ ทนายธีรเทพด้วยอย่างแข็งสุดขีด นึกออกว่าจะสลະสิทธิ์ในการรับมรดกมันเสียเดี๋ยวนั้น ทำไมนะหรือ...ก็เพราะเขากับไอน์กตัวเมียนั้นเป็นศัตรูตัวฉกาจของกันและกันจนไม่อาจอยู่ร่วมโลกกันได้ นะสิ! การพบกันครั้งสุดท้ายเมื่อห้าปีก่อนจบลงอย่างไม่ค่อยสวยงามเท่าใดนัก รอยแผลเป็นที่จะรอยปากสีด้ามะเมื่อมของมันฝากเอาไว้บริเวณท้ายทอย ถือเป็นหลักฐานยืนยันความบาดหมางอย่างดีเสียวละ!

เจ้านกตัวแสบผินหน้ามาทางเขาแล้วส่งเสียงร้องแกว๊กๆ แสบแก้วหูจนเขาอยากจะทำเป็นส่องหน้าฝากที่มีขนสีเขียวสวยของมันสักโป่งให้จบเรื่องจบราวไป

“เงื่อนไขข้อของปูคือ ให้ผมดูแลไอน์ปิตาจนั่นไงล่ะ”

ไซฟ์ส่งเสียงร้องอย่างกราดเกรี้ยวทันทีที่ได้ยินคำว่าปิตาจจากปากของ ‘ว่าที่เจ้านายใหม่’ ขนตามตัวของมันตั้งชันบอกถึงอารมณ์ที่ไม่ค่อยโสภานัก ทำเอาคนที่นั่งอยู่รอบๆ โตะพากันหายใจไม่ทั่วท้อง...ก็ปากของนกมาคอร์ว นั้นน่ากลัวน้อยอยู่เมื่อไหร่ แข็งแกร่งขนาดจิกกิ่งคอนไม้ขนาดกลางให้หักครึ่งได้ในเวลาไม่นาน แล้วประสาอะไรกับเนื้อคนอ่อนๆ กันเล่า ยิ่งอารมณ์ไม่ดีแบบนี้ด้วยแล้วอาจโฉบมาจิกหน้าคนได้ทุกเมื่อ

“ถูกต้องแล้วครับ” ทนายชัยบ้วนกรอบทองพลางก้มหน้าอ่านรายละเอียดต่างๆ ในเอกสาร วินาทีนั้นภีมรู้สึกราวกับเห็นรอยยิ้มสมน้ำหน้าปรากฏอยู่บนริมฝีปากสีเข้มของธีรเทพอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเลือนหายไปอย่างรวดเร็ว “เงื่อนไขข้อที่สองในการรับมรดกก็คือ คุณภีมจะต้องดูแลไซฟ์ไปจนกว่าจะหมดอายุขัยของมัน ถ้าหากภายในช่วงสองปีนี้ไซฟ์เกิดเสียชีวิตไปก่อน มรดกในส่วนของคุณจะต้องตกเป็นของมูลนิธิแสงทิพย์ มูลนิธิเพื่อสัตว์พิการที่ท่านภุริศเป็นผู้จัดตั้งร่วมกับเพื่อนของท่านทั้งหมดครับ”

“อะไรนะ!” ก็ม็ร้องเสียงหลง “นี่หมายความว่าผมต้องอยู่กับไอ้ไซฟีไปตลอดชีวิตงั้นหรือ!”

อายุขัยของนกมาคอรี่โดยประมาณนั้นยืนยาวถึงเจ็ดสิบปี บางครั้งเจ้าของเสียชีวิตแล้ว นกพวกนี้ก็ยังคงมีชีวิตอยู่ด้วยซ้ำไป ไซฟีอายุยังไม่เต็มห้าสิบปีดี นั่นหมายความว่าเขาจะต้องติดแหงกกับมันไปอีกยี่สิบปี! บ้าหรือเปล่า! เขาต้องอยู่กับไอ้นกที่อารมณ์ขี้เหร่ ลงๆ เป็นผู้หญิงวายของตัวนี้ไปจนแก่หง่อมอย่างนั้นหรือ!

“ถ้าทำไม่ได้ก็สละสิทธิ์ซะสิ” ภาวดีพูดลอยๆ ริมฝีปากอิมที่เคลือบด้วยลิปสติกสีม่วงพลัมส่ายยิ้มดูถูกนักร้องดังอย่างชัดเจน

ก็ม็กัดฟันกรอด นี่ถ้าไม่คิดว่ายายป้านี้เป็นพี่สาวแท้ๆ ของภราวดี... บิดาของเขาละก็ วันนี่คงได้ต้อยปากผู้หญิงแล้ว

ในบรรดาพี่น้องทั้งหมดสามคนของภราวดี ภาวดีจะเป็นคนที่กระแหย่แหย่กระหือรืออยากได้มรดกเป็นที่สุด ที่จริงส่วนแบ่งที่ได้รับไปนั้นก็มากมายชนิดที่เก็บกินไปทั้งชาติก็ไม่หมด แต่ความโลภไม่เข้าใครออกใคร ภาวดีคงทนไม่ได้กระมังที่เห็นว่าหลานที่ตนเกลียดแสนเกลียดได้ทุกอย่างไปเกือบหมดทั้งๆ ที่มันควรจะเป็นของลูกๆ ของตน... ลูกๆ ที่เป็นหลานรักของภราวดีมาโดยตลอดทว่ากลับได้ส่วนแบ่งเพียงคนละไม่กี่ล้านเท่านั้น

“ตามเงื่อนไขที่ท่านภราวดีระบุเอาไว้ คุณก็ม็จะต้องอยู่ได้ชยาคาเดียวกับไซฟีนะครับ จะฝากให้คุณภราวดีหรือคุณสิตางค์เป็นผู้ดูแลแทนไม่ได้”

ก็ม็กัดฟันกรอด... หน้อย! ปูู้ทันเขาเสียด้วย รู้ว่าเขาจะต้องคิดผลักรภาระของตนเองไปให้บิดาและมารดาธิบดีชอบเหมือนที่เคยทำมาตลอด... เจ้าเล่ห์หนักนะตาแก่!

“คุณก็ม็ไม่ต้องห่วงเรื่องการดูแลภานะครับ เพราะท่านภราวดีระบุเอาไว้อีกเช่นกันว่าให้คุณอรธพล เจ้าของฟาร์ม ‘สวนปักษา’ เป็นผู้ดูแลแล้วว่ามีปัญหาอะไรก็ปรึกษาทางนั้นได้ครับ ทางฟาร์มสวนปักษารับเงินช่วยเหลือจากเราเป็นประจำทุกปีอยู่แล้ว ถ้าเกิดนกเป็นอะไรไปทางเราก็จะยุติการ

ช่วยเหลือทางการเงินเช่นกัน”

ธีรเทพส่งนามบัตรสีขาวขลิบขอบทองให้กิม ชายหนุ่มรับมาแล้วกวาดตามองตัวหนังสือสีดำบนแผ่นกระดาษอย่างเหนียวหนำย...สวนปึกษา... จังหวัดจะเชิงเทราอย่างนั้นหรือ...

“กิม ถ้าคิดว่าไม่ไหวก็ไม่ต้องรับเงื่อนไขพวกนั้นก็ได้นะลูก พ่อไม่อยากให้กิมต้องหนักใจ”

ภรตแตะหลังมือกิมเบาๆ อย่างกังวล แต่คิดว่าลูกชายจะต้องเลี้ยงนาคู่อาฆาตขึ้นมาจริงๆ ก็อดเป็นห่วงไม่ได้ ทั้งคนทั้งนกนินลียเหมือนกันเปี้ยบเจ้าอารมณ์ ก้าวร้าว แถมเกลียดกันอย่างกับบ่อไรติ ไม่นกก็คนละได้เปิดศึกฆ่ากันตายภายในสามวันแรกที่อยู่ร่วมกันแน่

“นั่นสิ ถ้าทำไม่ได้ก็สละสิทธิ์ซะ พิธีพีโรอยู่นั่นเอง เสียเวลาคนอื่นเขา” ภรตดีเบะปากอย่างหมั่นไส้

กิมตัวตตามองคนเป็นป้าอย่างขุ่นเคือง ก่อนจะเลื่อนสายตาไปยังมารดาที่นั่งก้มหน้าก้มตา ไม่แม้แต่จะสบตาเขาอยู่ครู่หนึ่ง...เงินพวกนั้นคือค่าชดเชยที่เขาควรจะได้ ค่าชดเชยของความปวดร้าวที่ได้รับมาตั้งแต่วันนั้น...วันที่เขาได้เรียนรู้ว่าในโลกใบนี้มีแต่คนหลอกหลวง!

“ผมตกลง...” ชายหนุ่มเสยเรือนผมสีน้ำตาลแดงเร็วๆ อย่างหงุดหงิด “จะให้เลี้ยงไอนกบ้านนี้อีกสิบตัวก็เอามาเลย ผมไม่แคร์ แต่มรดกของปู่ต้องเป็นของผม!”

กิมประกาศกร้าว นัยน์ตาสีน้ำตาลใสจับจ้องไปที่นกมาคอร์ตัวแสบที่กระพือปีกพึ่ๆ พร้อมอ้าปาก ส่งเสียงร้องดังลั่นราวกับเป็นสัญญาณบ่งบอกถึงสงครามระหว่างมันกับเจ้านายใหม่ที่กำลังจะเริ่มขึ้นนับจากวินาทีนี้

ฮึ! ช่มชู้พวกนั้นนั่นหรือไอนกบ้า! ฉันไม่ยอมให้แกมาขวางทางฉันแน่ไม่ว่ายังไง...มรดกของรักซ์ดาร์งก็ต้องเป็นของฉัน! เป็นของไอ้กิมคนนี้เท่านั้น!

เสียงดนตรีจังหวะเร้าอารมณ์กรี๊ดร้องออกมาจากลำโพงระดับไฮเอนด์ ดังกระหึ่มไปทั่วชั้นสี่สิบ อันเป็นชั้นสูงสุดของคอนโดมิเนียมหรูริมแม่น้ำเจ้าพระยา เหล่าผู้คนมากหน้าหลายตาต่างตีมือกินและเต้นรำกันอย่างสุดเหวี่ยงโดยไม่ต้องห่วงว่าเสียงของตนจะไปโวยวายรบกวนคนอื่นหรือไม่ เพราะทั้งชั้นสามสิบเก้าและชั้นสี่สิบล้วนแต่เป็นของเจ้าของหนุ่มรูปงาม ภูมิ รัชต์ดำรง ผู้จัดการงานปาร์ตี้ทั้งสิ้น งานปาร์ตี้ส่วนตัวที่รวมเอาเหล่าดารานางแบบและไฮโซทั่วฟ้าเมืองไทยแวะเวียนเปลี่ยนหน้ากันมาปลดปล่อยความเครียด โดยไม่ต้องกังวลว่าจะมีนักข่าวหรือปาปารัซซีตามมาถ่ายภาพเบื้องหลังที่พอนเพะของพวกตนไปตีแผ่ที่ไหน เพราะที่ตึกสูงระฟ้าของรัชต์ดำรงกรุ๊ปแห่งนี้มีระบบรักษาความปลอดภัยแน่นหนา ผู้ที่เข้าออกจะต้องมีบัตรผ่านและสแกนลายนิ้วมืออย่างละเอียด โดยเฉพาะคนที่ขึ้นมาเหยียบย่างบนชั้นสูงสุดของตึกนี้

ผู้ที่พักอาศัยร่วมตึกกับนักร้องหนุ่มเองแทบจะไม่มีโอกาสได้พบหน้าค่าตาเขาลักเท่าใดนัก เพราะแยกที่จอดรถและลิฟต์โดยสารเอาไว้ต่างหาก เป็นสัดส่วน ภูมิไม่ใช่คนที่รักความเป็นส่วนตัวอะไรนักหนา เพียงแต่ไม่อยากเป็นข่าวให้บิดาต้องต่อสายตรงมาอบรมนัก...ที่ผ่านมารถตองก็ต้องทนทุกขี้ใจหลายเรื่องอยู่แล้ว

“ภูมิคะ เอา เมจิกเปเปออร์ หน้อยใหม่” หญิงสาวร่างงามระหงในชุดสีแดงเพลิงยืนหัวขี้มาตรงหน้าของนักร้องหนุ่ม บนปลายนิ้วที่แต่งแต้มด้วยยาทาเล็บสีเดียวกับชุดมีแผ่นกระดาษสีเหลี่ยมจัตุรัสต่างๆ ขนาดกว้างคูณยาวไม่เกินหนึ่งเซนติเมตรวางอยู่ ลายเส้นรูปปิศาจเล็กๆ ที่เสยะยิ้มอวดเขา และเขี้ยวโง้งที่เห็นในเงาสลัวร่างนั้นส่งสัญญาณอันตรายออกมาอย่างเต็มเปี่ยม

ภูมิปรายตามอง ‘ปิศาจร้าย’ นั้นอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะส่ายหน้าปฏิเสธ เขายังจำมันได้ดี...ยาเสพติดที่ไร้รส ไร้กลิ่น แต่ฤทธิ์ของมันช่านก้าซาบไปทั่วร่างจนเขาสั่นสะท้าน ฤทธิ์ที่เคยพาชายหนุ่มล่องลอยไปสู่ช่วงเวลาแสน

เหตุการณ์และหลักฐานที่หนีไปจากความเจ็บปวดของโลกแห่งความจริงได้ในชั่วพริบตา

รู้ทั้งรู้ว่า ‘เมจิกเปเปอร์’ หรือ ‘แอสตัมปีเม่า’ กระดาษซับเคลือบสารเสพติดมีฤทธิ์กล่อมประสาทอย่างแอลเอสดีมีผลร้ายเป็นอันตรายต่อร่างกายและสมองเพียงใด แต่นักรื่องดังก็ยังเลือกที่จะใช้มันสร้างความบันเทิงให้แก่ตนเองเป็นครั้งคราว ก็มีรู้จักยาเสพติดพิสดารนี้เมื่อครั้งยังเรียนอยู่ที่อังกฤษ มันสะดวก พกพาง่าย และไม่ทำให้เป็นที่สังเกตยามถูกตรวจค้นตามผับบาร์ไนลอนดอน แผ่นกระดาษเคลือบแอลเอสดีนี้มาเป็นแผ่นใหญ่ๆ ขนาดแตกต่างกันไป แต่ละแผ่นมีรอยปรุเล็กๆ สำหรับฉีกออกแจกจ่ายกันในงานปาร์ตี้เพื่อเพิ่มความสุขสนุกสนานให้แก่แขกหรือ โดยตัวยาจะเคลือบอยู่บนหมึกที่วาดเป็นลวดลายต่างๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นโลโก้หรือของผู้ผลิตนั่นเอง

“เลิกได้แล้วมั้งธัญญา ผมไม่อยากเดือดร้อนเพราะคุณอัปยาจนไอเวอร์โดสแล้วมาตายที่นี้หรือกะนะ”

ชายหนุ่มพูดพลางกระซากร่างของนางแบบสาวลงมานอนบนโซฟาหนังสีขาวตัวยาว แล้วพลิกตัวขึ้นทาบเธอเอาไว้ ชุดสีแดงเพลิงและเรือนร่างเย้ายวนทำเอาเขาอยากจะทำ ‘ปาร์ตี้’ ในชุดวันเกิด กับเธอจนแทบจะทนไม่ไหวแล้ว หญิงสาวหัวเราะคิกคัก เธอแตะเมจิกเปเปอร์เข้าที่เพดานปากของตนด้วยลีลาแสนยั่วยวน นัยน์ตาคู่งามที่แต่งแต้มด้วยอายแชโดว์สีเทาดำในสไตล์ส์โมก็อายทอประกายวิบวับ ริมฝีปากเคลือบลิปกลอสสีน้ำตาลแดงออกน้อยๆ อย่างยั่วเย้า

“ไม่อัปแล้วจะสนุกหรือคะกิม เมื่อก่อนคุณก็เคยชอบนี่นา”

ธัญญายึดตัวขึ้นหมายจะฝังจูบดูดดื่มลงบนริมฝีปากหยักลึก แต่หนุ่มร็อกหน้าสวยเหมือนหน้าหลบทันตะวัน นัยน์ตาคมหรือลงอย่างไม่พอใจนัก

“อย่ามาจูบเวลาที่มัวไ้อย่าน้อยอยู่ในปากสิ บอกแล้วว่าผมเลิกแล้ว”

“เลิกแล้ว? ตั้งแต่เมื่อไหร่คะ” หญิงสาวเลิกคิ้วสูงอย่างประหลาดใจ มือเรียวยาวสอดเข้าไปสัมผัสแผงอกหนาหนั้นใต้เสื้อเซ็กซี่ผ้าไหมสีด้าที่ปลด

กระดุมออกจนเกือบหมดทุกเม็ดซ้ำๆ อย่างจงใจปลุกเร้าอารมณ์เจ้าของกายแกร่งที่ทาบทับอยู่เหนือตัว “เดี๋ยวนี้คุณดูแปลกๆ ไปนะคะกิม มีเรื่องอะไรไม่สบายใจหรือเปล่า”

“ช่างผมเถอะนา” กิมครางเสียงพรว่ำ เลือดในกายเดือดพล่านไปกับลัมผัสแสนเย้ายวนของปลายนิ้วนุ่มที่เลื่อนไถลลงไปที่ชอบกางเกงหนังสีเดียวกันกับเสื้อของเขา

ชายหนุ่มจะพูดออกไปได้อย่างไรกันแล้วว่าที่เขาต้องเลิกเสพยาโดยเด็ดขาดตั้งแต่เมื่อหนึ่งเดือนก่อนหลังจากได้รับมรดกมหาศาล เพราะทุกครั้งที่ฤทธิ์ยาวิงพลาโน่อยู่ในกระแสเลือดเขาเห็นเงาร่างของชายชราเจ้าของใบหน้าพิมพ์เดียวกับเขายืนอยู่ตามมุมต่างๆ ของห้องพร้อมส่งสายตาว้าวอนมาให้ อย่างน่าเวทนา ริมฝีปากแห้งผากและแตกจนเป็นขุยขยับเรียกชื่อของเขาเข้าไปเข้ามาคล้ายกับพยายามจะบอกอะไรบางอย่าง...แต่เขาไม่อยากรู้...เขาไม่อยากรับรู้อะไรทั้งนั้น แม้แต่หน้าของภริตเขาก็ไม่อยากจะเห็น!

“ช่างได้ยังไง ก็ธัญญารักคุณ ธัญญาเป็นห่วงคุณนะคะ” นางแบบสาวส่งเสียงออดอ้อน เธอกดรีเวอร์ปากร้อนระอุลงบนแก้มอกกว้าง

กิมเหยียดยิ้มหยัน รักอย่างนั้นหรือ...ผู้หญิงอย่างธัญญารักอยู่แค่สองอย่างเท่านั้นละ...เงินและชื่อเสียง เธอเป็นฝ่ายโผล่เข้าหาเขาเพื่อสิ่งเหล่านั้นต่างหาก เขารู้ดีว่าเธอไม่เคยรักเขาอย่างที่ปากพูด เขาเองก็ไม่เคยมีความรู้สึกใดๆ ให้เธอมากกว่าความใคร่ คำบอกรักที่พรว่ำพูดออกไปเป็นเพียงข้ออ้างเพื่อเข้าสู่การเริ่มต้นความสัมพันธ์ทางกาย กิมไม่เคยเชื่อในความรักมันเป็นแค่ความรู้สึกอ่อนแอที่พร้อมจะผันแปรได้ทุกเวลา ไม่คงทนหรือยืนนานอย่างที่นิยายรักหน้าหนังสือหลายเขียนบรรยายเอาไว้เสียเลิศจิตทรูรอก... เหมือนที่เขาเคยได้เห็นกับตาจากคนที่ใกล้ตัวที่สุดมาแล้ว

สมัยเรียนอยู่ที่อังกฤษเขาเคยอ่านเจอคำคมของ ฟร็องซัวส์ เดอลา ร็องฟูโกลด์ นักเขียนฝรั่งเศสที่บอกเอาไว้ว่า รักแท้ก็เหมือนภูตผี มีแต่คนพูดถึงทว่าไม่เคยมีใครได้ประสบพบพานสักครั้ง...กิมไม่เคยหวังว่าชีวิตนี้

เขาจะได้พบ 'รัก' หรือก็ ยิ่งเป็นประเภท 'รักแรกพบ' ยิ่งเป็นไปได้ ใคร
จะรักคนที่เพิ่งพบกันเพียงครั้งเดียวได้เล่า...

นั่นนะโง่สินดี!

แกว๊ก! แกว๊ก! แกว๊ก!

เสียงร้องแหลมสูงที่ตั้งแข่งกับเสียงลำโพงด้านนอกทำเอาสองหนุ่ม
สาวสะดุ้งโหยง ไฟรั้วที่กำลังคุโชนแทบจะมอดลงในบัดดล ก็มีสภเสียงต่ำ
ในลำคออย่างหงุดหงิด ในขณะที่ธัญญานิวหน้าแสดงความไม่พอใจ เธอ
หรือตามองผ่านความมืดไปยังแนวลูกกรงสีเขียวที่ตีแนวยาวกินอาณาเขต
ของห้องไปเกือบครึ่ง ด้านในจัดให้เป็นบรรยากาศกึ่งป่าดงดิบด้วยพืชพันธุ์
เขตร้อนสีส้มสดใสเรียงรายรอบน้ำตกจำลองขนาดย่อม

การดัดแปลงตลาดฟ้าของคอนโดมิเนียมหรูให้เป็นที่ห้องซมวิว พร้อม
กับเนรมิตวิมานในฝันให้โซฟานั่นต้องใช้เงินจำนวนมาก แต่ก็มีก็ยินดีจ่าย
อย่างไม่ลังเล เพราะเขาคงทนไม่ได้ที่จะให้อัฒก้านั้นมาเฟ้นผ่านอาละวาด
พังข้าวพังของพร้อมขับถ่ายใส่กีตาร์และแผ่นเสียงสุดรักสุดหวง มัธนากร
ฝีมือเอกที่จ้างมาตกแต่งส่วนอื่นๆ ได้อย่างยอดเยี่ยมมีรสนิยมนเหมาะที่จะ
พาสาวๆ ขึ้นมาสวีทโรแมนติคบนนั้นเป็นยิ่งนัก ถ้าเพียงแต่อัฒก้วยของตัวนี้
จะไม่คอยขัดจังหวะอยู่ตลอดเวลา!

“อัทก้านั้นมันเอาอีกแล้วนะคะมิ้ม ร้องดังแบบนี้เดี่ยวแขกข้างล่างก็
แห่ขึ้นมาเห็นเราพอดี”

ธัญญาพรมจูงไปทั่วดวงหน้าขาวจัดของนักร้องหนุ่ม มือเรียวเลื่อน
ลงไปปลดหัวเข็มขัดสีเงินออกจากเอวสอบเพริชของเขาวางอย่างเร่งร้อน มิ้ม
โน้มตัวลงขบเข้มที่ลำคอชาวผ่องของนางแบบสาวแล้วพึมพำเสียงพร่า

“ไม่มีใครขึ้นมาหรือ” ชายหนุ่มกระตุกยิ้มหยัน ใครๆ ก็รู้ว่าเขาจูง
มือธัญญาหลบออกมาจากงานแบบนี้ด้วยจุดประสงค์อะไร “เดี่ยวคุณนั่นละ
จะต้องร้องดังกว่าอัทกบปีศาจนั่นอีก”

“มิ้มก็...พูดอะไรก็ไม่รู้...”

ชฎานทิพย์หัวเราะคิกคัก เธอใส่จริตลงไปใ้หน้าเสียงอย่างเต็มที่ ดวงตาคู่สวยหรือปรือมองชายหนุ่มที่กำลังปลดเปลื้องเสื้อเชิ้ตออกจากตัวด้วยอารมณ์พิศواس รอยสักรูปศิวะสิงโตคำรามบนหัวไหล่ขาวค่อยๆ ปรากฏแก่สายตาทีละน้อย เจ้าป่าผู้ทรงอำนาจอดเส้นขนบนแผงคอสีทองอร่ามที่พลิวไหวรากับมีชีวิต รอบๆ นั้นมีลวดลายเถาๆหลายไร่ดอกเปลกตาพันพาดยาวไปจนถึงบริเวณข้อศอก หญิงสาวลูบไล้รอยสักนั้นอย่างหลงใหล ภิรมเป็นชายหนุ่มที่มีเสน่ห์ดึงดูดทางเพศเหลือร้าย รูปโฉมที่งดงามกับบุคลิกดิบเถื่อนราวม้าพยศของเขาขัดแย้งกันอย่างสิ้นเชิง แต่กลับลงตัวและเพิ่มเสน่ห์ให้หนังร้องหนุ่มอย่างน่าประหลาด

แก่วัก! แก่วัก! แก่วัก!

เจ้านกมาคอว์กรีดร้องอีกครั้ง คราวนี้ดังกว่าเดิมอีกเป็นเท่าตัว มันกางกรงเล็บยึดลูกกรงเอาไว้แน่น ลำตัวตั้งฉากกับพื้น ปีกสีน้ำเงินกระพือขึ้นลงอย่างเกรี้ยวกราด นัยน์ตากลมใสเหมือนลูกปัดเม็ดเล็กๆ ทอประกายวูบวาบอยู่ในความมืด

“หนวกหูจริงไวย!”

ภิรมตะโกนขึ้นมาอย่างเหลืออด เขาขว้างขวดเบียร์สี่เหลี่ยมเข้าไปกระแทกกับลูกกรงจนแตกกระจาย โซฟิบินโฉบหนีไปอีกทางแต่ยังคงส่งเสียงร้องลั่นไม่หยุด ชายหนุ่มแทบจะทนเจ้านกร้ายกาจนี้ไม่ไหวอยู่แล้ว ตลอดระยะเวลาหนึ่งเดือนที่ต้องอยู่ร่วมกันมานี้เหมือนตกรอกชั๊ตๆ เพราะนอกจากโซฟีจะอาละวาดพาดหัวพาดหางไล่จิกเขาและคนเลี้ยงที่เขาจ้างมาเป็นพิเศษกระเจิดกระเจิงไปหมดแล้ว มันยังมีพฤติกรรมแปลกๆ ซวชนลูกอีกหลายอย่าง

ภิรม...ภิรม...ภิรม...แก่วัก! แก่วัก!

เสียงแหบพร่าของนกมาคอว์เจ้าปัญหาที่ตั้งก้องไปทั่วบริเวณทำเอาขนอ่อนบนต้นคอของชฎานทิพย์ตั้งชัน หญิงสาวหันไปมองชายหนุ่มที่มีสีหน้าซีดเผือดไม่แพ้กัน...จะผิดกันก็ตรงที่นางแบบสาวหน้าซีดเพราะความกลัว

แต่อีกคนกลับหน้าซีดเพราะเสียงอันแสนคุ้นเคย...เสียงแหบและลั่นพร่าแบบ
นี้...เสียงของภูริศ!

กิม...กิม...ระวัง...ระวัง...

โซฟียังคงส่งเสียงเรียกเจ้าของจำเป็นต่อไปอย่างโหยหวน มันสยาย
ปีกบินโฉบไปเกาะคอนสลັบกับกิ่งของพืชเมืองร้อนด้วยท่าทางตื่นๆ

“บอกให้เสียงบง ใอันกผี!”

กิมคว้าจานรองบุหรีคริสตัลที่อยู่ใกล้ๆ ตัวขว้างใส่กรงนกขนาดใหญ่
เต็มแรงอย่างเกรี้ยวกราด เจ้านกช่างจ้อกริตร้องเสียงแหลมแล้วพุ่งตัวเข้า
ชนลูกกรงอย่างคลุ้มคลั่ง

นี่ละ...คือพฤติกรรมของมันที่กิมหนักใจเป็นที่สุด มันชอบเลียนเสียง
ปูของเขาแล้วก็ทำท่าคลุ้มคลั่งกริตร้องอย่างน่าสะพรึง อาหารก็กินน้อยลง
ทุกวันจนน่าเป็นห่วงว่ามันจะตายเสียก่อน และนั่นคือสิ่งที่นักกรังหนุ่มยอม
ไม่ได้เป็นอันขาด ถ้าใอันกบ้าตัวนี้เป็นอะไรไปเขาก็ชีวิตมรดกเท่านั้นละสิ

ไม่ได้! มรดกของรักษ์ดำรงต้องเป็นของเขาเท่านั้น! เขานี่ละที่จะ
ผลาญมันให้สิ้นซากในพริบตา!

“กิมคะ!”

ธัญญากร้องเสียงหลงเมื่อเห็นว่าประตูกรงที่ปิดสนิทกลับเปิดผลัวะ
ออกกรวกับถูกมือลึกลับกระชากเต็มแรง เเงาร่างดำทะมึนของนกบินโฉบวูบ
ออกมาจากประตูพุ่งตรงมายังสองร่างกึ่งเปลือยบนโซฟาทันที จะงอยปาก
คมกริบจิกแผ่นหลังของกิมจนเขาร้องลั่นหงายหลังตกจากโซฟาลงมานอน
กองกับพื้น ธัญญากริตร้องเสียงแหลมเมื่อเจ้านกตัวร้ายเปลี่ยนเป้าหมายมา
เป็นผิวขาวๆ ของเธอ ทั้งกรงเล็บทั้งคมปากครูดเกี่ยวเนื้อตัวของหญิงสาว
จนได้เลือดซิบๆ ไปทั่ว นางแบบตั้งพยายามยกมือขึ้นปกป้องตัวเองเป็น
พัลวัน แต่ดูเหมือนจะไม่มีผล ยิ่งดิ้นรนมันก็ยิ่งจิกตี ยิ่งคลานหนีมันก็ยิ่ง
รุกไล่ สองปีกกางกระพือขึ้นลงอย่างคลุ้มคลั่ง

“กิม! ช่วยด้วย! ช่วยธัญญาด้วย! โอ๊ย!”

นางแบบสาวร้องขอความช่วยเหลืออย่างน่าสงสาร ภูมิภาคเสี่ยงสบลอดรถไฟฟัน เขากระโจนเข้าไปกระซอกซาไซพีแล้วเหวี่ยงไปกระแทกกับไซฟาเดี่ยวฝั่งตรงข้าม เจ้ากตัวโตส่งเสียงร้องยาวอย่างน่าขนลุกก่อนจะนอนแน่นิ่งไป

“ฉิบหาย!”

นักร้องหนุ่มพุ่งเข้าไปหาไซพีที่นอนนิ่งบนไซฟาอีกด้านโดยไม่สนใจจะเข้าไปดูอาการของคู่หูที่ร้องโอดโอยนำตานองหน้าสักกนิด ก็ความเป็นความตายของไอ้คนผีนี้หมายถึงกองมรดกมหาศาลที่เขาจะได้รับนี่นา ส่วนคู่นอนอย่างธัญญาเขาจะหาจากที่ไหนก็ได้...ภูมิภาคอนใจอย่างโล่งอกเมื่อเห็นดวงตาสีดำราวลูกปัดแก้วของไซพียังคงลอกไปมาและขยับปีกอย่างยากลำบากด้วยคงเจ็บจนจุกนั่นเอง ชายหนุ่มสำรวจดูว่ามันกระตุกหักหรือบาดเจ็บตรงไหนบ้างอย่างรวดเร็วพลางนึกโมโหใหญ่ของตนไปพลาง...ทำไมถึงอุทริเลี้ยงไอ้คนเวรนี้ได้วะ เลี้ยงหมาเลี้ยงแมวเหมือนชาวบ้านชาวช่องเขาไม่ได้หรืออย่างไรกัน ไอ้พวกนั้นมันทนมมือทนเท้ากว่าเป็นไหนๆ แถมยังอายุไม่ยืนพอที่จะอยู่สร้างความรำคาญหรือขวางหูขวางตาอย่างไอ้ไซพี ไอ้คนเวรทองด้วย!

ชายหนุ่มค่อยๆ ซ้อนตัวนกมาคอร์ขึ้นอุ้มอย่างเอะๆ งะๆ ถึงมันจะไม่ดีทรนหนี่หรือจิกตีเขาเช่นทุกครั้ง แต่เขาไม่ค่อยชินกับการที่ต้องสัมผัสแตะต้องมันอยู่ดี...ที่จริงภูมิภาคไม่ชินกับการมีสัตว์เลี้ยงนัก เขาไม่คุ้นเคยกับความรูสึกผูกพันและทะนุถนอมสิ่งมีชีวิตอื่นที่ไม่ใช่สายพันธุ์เดียวกัน เขาไม่เกลียดสัตว์ เขาแค่...เกลียดความรู้สึกกอบอุ้นอ่อนหวานที่เกิดจากสายสัมพันธ์ระหว่างเจ้านายกับสัตว์เลี้ยงที่เคยเห็นระหว่างปู่ของเขากับไซพีเท่านั้น...สายใยบางๆ ที่คงจะไม่มีวันเกิดขึ้นระหว่างเขากับเจ้าสัตว์หน้าขนนี้เป็นแน่!

“ภูมิภาค! ภูมิภาค ธัญญาเจ็บไปหมดเลย...”

ธัญญาร้องครวญคราง น้ำตาไหลอาบแก้ม ตามเนื้อตัวมีแต่รอยขีด

ชวนและรอยเลือดจางๆ อยู่ประปราย ดูแล้วคงต้องงัดรับงานเดินแบบ งานโชว์ตัวหรือถ่ายนิตยสารไปสักหนึ่งสัปดาห์ ดวงตาคู่เขียวตัวตมของนักร้องหนุ่มอย่างน้อยใจที่ดูเหมือนเขาจะหวังสวัสดิภาพของเจ้านักปิตาจมากกว่าเธอ

ภีมวางนกลงแล้วปรายตามองหญิงสาวนิตหนึ่ง ก่อนจะเดินไปที่ทรงนกโดยไม่สนใจถามไถ่อาการบาดเจ็บของเธอสักนิด นัยน์ตาสีน้ำตาลจับจ้องไปที่กลอนประตูหนึ่งอย่างครุ่นคิด บนพื้นมีแม่กุญแจตัวซึ่งตกอยู่ นักร้องหนุ่มย่อตัวลงเก็บมันขึ้นมาดูด้วยความสงสัย เขาจำได้ว่าเป็นคนลือกกุญแจทรงเองกับมือเมื่อตอนก่อนเริ่มงาน แถมยังตรวจตราแล้วตรวจตราอีกเพราะไม่อยากให้ไซไฟออกมาอาละวาดใ้ทำงานเลี้ยงกร่อยและเลิกก่อนเวลาอันควร

เขาเป็นคนเดียวที่มีลูกกุญแจ...แล้วใครเป็นคนไขมันกันเล่า...

แล้ว...ประตูทรงเปิดออกมาได้อย่างไร

ภีมหันกลับไปมองนกมาคอร์ดที่นอนครางเบาๆ อยู่บนโซฟาด้วยความรู้สึกสังหรณ์อย่างประหลาด หน่อในในร่างกายลุกชันโดยไม่รู้สาเหตุ...

เรื่องนี้คืออะไรแปลกๆ เสียแล้ว...แปลกมากเสียด้วย

๒

รถไฟฟรีวีลลีดำมันปลาบที่เล่นมาตามถนนลาดยางแคบๆ ด้วยความเร็วค่อนข้างน่าหวาดเสียวเบรกเอี้ยดเสียงดังสนั่นหวั่นไหวเมื่อขับเลยป้ายหินอ่อนสีเทาหม่นขนาดสองคูณห้าเมตรที่มีตัวหนังสือสีทองอร่ามสูงห้าสิบเซนติเมตรเขียนไว้ว่า ‘สวนปักษา’ รถคันงามกระตุกถอยหลังอย่างกระแทกกระทั้นบ่งถึงอารมณ์ของคนขับที่ดูจะไม่โสภาเท่าใดนัก กระจกด้านคนขับที่ติดฟิล์มดำสนิทเลื่อนลงพร้อมกับใบหน้าหล่อคมชะงักออกมาจากด้านใน นัยน์ตาสีน้ำตาลสวยใต้แพขนตาหนามองกวาดไปรอบๆ ตัวแล้วเหยียดปากอย่างดูแคลน นึกหงุดหงิดไอน้กตัวแสบที่ทำท่าทางอ้อยอยู่ในกรงบนเบาะหลังเป็นที่สุด ถ้าไม่ใช่เพราะมันละก็คนอย่าง ภิรม รักรัษ์ดำรง คงไม่ต้องถ่อมาถึงจะเชิงเทราแบบนี้หรอก!

“แม่งเอ๊ย! นี่มันบ้านนอกชัดๆ”

ภิรมพึมพำอยู่ในลำคอ เขาควนหาบหรีที่อยู่ในลิ้นชักหน้ารถขึ้นมาจูดสูบระบายความเครียด...จะไม่ให้เครียดได้อย่างไร สองสามอาทิตย์มานี้ นอกจากเขาจะต้องคอยประคบประหม่อมไอน้กวัยทองอย่างไร้พิใไม่ให้ตายคา

กรงแล้ว ยังต้องคอยเอาใจัญญาให้เหล่านักข่าวและปาปารัซซีเห็นตามคำสั่งของค่ายเพลงต้นสังกัดอีกต่างหาก ยายนางแบบนั้นก็พยายามทำตัวเป็นข่าวได้ตลอดศกสิน่า แผลเต็มตัวรับงานไม่ได้ก็ยังคงดิ้นรนออกไปเดินชอปปิงในห้างดังให้พวกปาปารัซซีเซะภาพมาลงข่าวหน้าบันเทิงได้ว่า ภิมนักร้องนำวงบลัดดี เดวิล เป็นพวกโรคจิตซาติสม์ชอบทำร้ายร่างกายแฟนสาว แล้วไอ้ข่าวบ้าๆ นั้นก็ทำให้ภาพลักษณ์ที่ไม่ค่อยสวยงามอยู่แล้วของเขายิ่งเลวร้ายลงไปกว่าเดิมอีก พวกลิตธิสตรีและสื่อทั้งหลายต่างพากันออกมาวิพากษ์วิจารณ์ถึงสิ่งที่เขาไม่ได้กระทำอย่างรุนแรง

ถ้าเปิดอ่านกระทู้ข่าวบันเทิงในอินเทอร์เน็ตจะพบถ้อยคำผรุสวาทหยาบคาย ต่อว่าต่อขานนักร้องหนุ่มและแสดงความเห็นใจัญญากันแทบทั้งสิ้น ทางค่ายเพลงเห็นว่าเรื่องซั๊กจะเลยเถิดไปกันใหญ่และอาจมีผลกระทบต่อขยับตัวของคอนเสิร์ตซึ่งกำลังจะมีขึ้นในอีกสองเดือนข้างหน้าได้ผู้บริหารจึงบีบให้ภิมนักร้องยอมออกมาแถลงข่าวปฏิเสธเรื่องฉาวโฉ่ทั้งหมดสิ่งที่นักร้องจอมพยศเกลียดที่สุดก็คือการถูกบังคับให้ฝันใจทำสิ่งที่ไม่อยากทำนี่ละ ยังต้องทำเป็นสวีทหวานกับผู้หญิงที่พร้อมจะเป็นข่าวทุกวินาทีแบบัญญาด้วยแล้ว เขาก็รู้สึกว่ท้องไส้ปั่นป่วนราวกับจะอาเจียนออกมาได้ทุกเมื่อ แต่ในเมื่อไม่มีทางเลือกอื่นเขาก็จำต้องฝืนทำให้มันจบๆ ไป

คอยดูเถอะ พอข่าวซาลงเมื่อไหร่ สิ่งแรกที่เขาจะทำก็คือ เขี่ยแม่จอมเกาะนั้นออกไปจากวงโคจรชีวิตซะ!

นักร้องหนุ่มเลี้ยวรถผ่านประตูทางเข้าไปแล้วจอดเทียบที่ด้านข้างป้อมยามด้านหน้า ที่จริงจะเรียกว่าป้อมยามคงไม่ถูกนัก น่าจะเรียกว่าตู้เก็บเงินค่าเข้าชมต่างหาก เพราะด้านข้างติดป้ายเอาไว้ว่าค่าเข้าชมฟาร์มและการแสดงของนกสำหรับผู้ใหญ่หนึ่งร้อยบาทและห้าสิบบาทสำหรับเด็ก

บานกระจกของป้อมคอนกรีตสี่เหลี่ยมขนาดเท่าตู้เก็บเงินบนทางด่วนตรงหน้าภิมนักร้องๆ เปิดออก เผยให้เห็นใบหน้าเล็กตอบของชายชราวัยประมาณหกสิบปี นัยน์ตาสีเทากวาดมองผู้มาเยือนอย่างไม่ใครจะไว้ใจนัก

“มากี่คนครับ”

ชายชาวชะงักหน้า พยายามนับจำนวนคนในรถเพื่อออกตัวเข้าชมและเตรียมจะเก็บเงิน ก็มีระบายควันบุหรี่ออกจากปอด ริมฝีปากหยักลึกกระดูกยี่มแกนๆ เขาคดสวิตซ์เลื่อนกระจกหลังลงให้คนในป้อมคอนกรีตมองเห็น เจ้าคนมาคอร์วี่สีน้ำเงินสลบเหลืองที่ยืนเกาะคอนอยู่ในกรงซัดๆ ถนัดตา

“ผมไม่ได้มาเที่ยวหรอกลุง ผมมาหาเจ้าของฟาร์ม นกผมป่วย”

คนสูงวัยกว่าขมวดคิ้วเข้าหากันอย่างไม่ค่อยชอบใจนักที่ชายหนุ่มรูปงามในรถพูดไปพ่นควันบุหรี่ไป ร่างผอมเกร็งเดินออกมาจากป้อมพลาซซี่มือสี่ไม้ให้เขานารถไปจอดที่ทางเท้าด้านหน้ากลุ่มอาคารสีขาวสองชั้นซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่ถึงสองร้อยเมตร บริเวณรอบตัวอาคารนั้นมีกรงนกขนาดใหญ่ที่มีเหล่ามาคอร์วี่บินโฉบไปโฉบมาอดชนปีกและหางหลากสีส่นอย่างรื่นเรริง ผิดกับไอ้ตัวที่อยู่ในรถของนักร้องหนุ่มลึกลับ

นับตั้งแต่วันที่มีนอาละวาดจนธัญญาได้แผลเหวอะหวะ โชพีก็ไม่ส่งเสียงสักแอะ กล้วยน้ำว่าและมะเขือเทศราชินี่ที่เคยเป็นของโปรดก็ไม่ค่อยยอมแตะต้อง แถมยังเชื่อซิมจนน่าเป็นห่วงว่าจะตายในอีกไม่ช้า ลัศวแพทย์มือจม้างทั้งหลายที่มีหมอบหิ้วพามันไปหาต่างพากันล่าหน้า ไม่สามารถหาสาเหตุของอาการของป่วยนี้ได้ ก็มีจึงจำใจต้องจับนกคู่อาฆาตใส่กรงแล้วห้อยตะบึงมาต่างจังหวัดทั้งที่อยู่ในช่วงต้องแต่งเพลงพิเศษสำหรับคอนเสิร์ตที่กำลังจะจัดขึ้น

ถ้าไม่เพราะการเลี้ยงไอน์จากนรกตัวนี้ให้รอดปลอดภัยเป็นหนึ่งในเรื่องนี้ไซของพินัยกรรมละก็ เขาคงเอากาวหยอดตรูจุมุกให้มันตายไปตั้งแต่วันแรกที่รับเลี้ยงมันแล้ว!

ร่างสูงโปร่งในชุดกางเกงยีนสีซีดและเสื้อกล้ามสีขาวเปิดเผยรอยลักบนหัวไหล่ขวาชัดเจนก้าวลงมาจากรถอย่างเหน้อยหน้าๆ ก็มีตัดสินใจแล้วว่าไม่ว่าอาการของโชพีจะหนักหรือไม่ เขาก็จะหิ้วมันเอาไว้ที่ฟาร์มนี้ให้เพื่อนของปู่ดูแลมันสักพัก เขาจะได้มีช่วงเวลาเงียบสงบเพื่อแต่งเพลงบ้าง

“คุณรอนี้ประเดี๋ยวนะ” ชายชราเดินโขยกเขยกผ่านหน้าгимไปเหมือนไม้ใส่ใจผู้มาเยือนเท่าไฉน แต่นัยน์ตากอดยลเลื้อยมองสำรวจเขาอยู่เป็นระยะๆ

นักรื่องตั้งรู้ดีว่ารูปลักษณ์ของตนคงแปลกตาสำหรับคนวัยนี้อยู่มาก ในสายตาของลุงยามคนนี่ เขาคงไม่ต่างอะไรกับก๊วยข้างถนนหนัก เส้นผมสีน้ำตาลแดงซอยไล่ระดับยาวระบ่าที่สะท้อนกับแสงแดดจ้าของฤดูร้อนตัดกับผิวขาวจัดของเธอ แถมยังมีรอยสักสิงโตคำรามบนหัวไหล่และเล็บสั้นกุดที่ทาสีดำครบทุกนิ้วอีก ยิ่งแต่งตัวไม่สุภาพแบบนี้ด้วยแล้วเขายังดูไม่น่าไว้ใจไปกันใหญ่ แต่ใครจะมองด้วยสายตาแบบไหน ก็ไม่เคยสนใจอยู่แล้ว คนอย่างเขา...ไม่เคยใส่ใจความรู้สึกของใครนอกจากตัวเอง!

“คุณก้อหญ้ำครับ มีแขกมาพบครับ”

гимมองตามร่างของชายชราที่เดินหายเข้าไปทางประตูแล้วกลอกตาอย่างรำคาญใจ เขาอยากจะทำกลับกรุงเทพฯ เต็มแก่ นี่ถ้าเจอหน้าเพื่อนรักของปูที่ซื้ออรรถพลอะไรนั่นแล้ว เขาจะโยนกรงของไอโซพีใส่หน้าเข้าให้ โหษฐานอุตริยกไอนักผีให้ปูแล้วทำให้มันต้องตกมาเป็นภาระของเขาในวันนี้...

ร่างสูงเอนกายพิงรถอย่างอ่อนล้า เขาจุดบุหรีมวนใหม่ขึ้นสูบอัดควันเข้าปอดอย่างหนักหน่วง มือขาวจัดเสยผมแรงๆ หลายครั้งแสดงถึงอารมณ์หงุดหงิดเต็มแก่และพร้อมจะระเบิดทุกเมื่อ

หลายวันมานี้เขานอนไม่ค่อยหลับเอาเสียเลย หลับตาลงเมื่อใด ภาพของชายชราที่มีใบหน้าพิมพ์เดียวกับเขาจะโผล่มาในหัวของความคิดนั้น ใบหน้าซีดขาวและดวงตาแห้งผากเหมือนปลาตายทำเอาгимผวาตื่นขึ้นกลางดึกทุกครั้ง แต่นั่นยังไม่หนักลัวเท่ากับริมฝีปากซีดเขียวของภริศที่ขยับพะงาบๆ อย่างน่าสมเพช แม้จะไม่มีลุ่มเสียงใดๆ เล็ดลอดออกมาแต่гимก็อ่านรูปปากของภริศออก...มันขยับเรียกชื่อของเขา!

...гим...ระวัง...

“สวัสดีค่ะ คุณมาพบคุณพ่อเธอคะ”

เสียงหวานเหมือนระฆังแก้วดังรั้งชายหนุ่มออกจากภวังค์ เขาตัวดิ้นยืนตาคนกริบมองตรงไปยังเจ้าของเสียงที่ค่อยๆ เดินผ่านกรอบประตูออกมาด้านนอกอย่างเนิบนาบ สิ่งแรกที่ปรากฏต่อสายตาเขาคือสร้อยลูกปัดหลากสีที่ร้อยเรียงอย่างประณีตยาระดับเอก ช่วงปลายสร้อยร้อยเข้ากับลูกปัดแก้วทรงแบนเป็นรูปหน้าคนที่มีผมสีน้ำเงินแซมตัดกับสีขาวยุ่ยของไบหน้า ดวงตาของมันเป็นกลมโตและมีชีวิตชีวาประดุจมีชีวิต สิ่งต่อมาที่กิมเห็นก็คือร่างบอบบางที่โผล่พ้นเงามืดของตัวอาคารออกมาสู่แสงแดดจัดจ้าของเดือนเมษายนที่ละน้อย และทำเอาชายหนุ่มถึงกับนั่งค้างดังถูกมนตร์สะกด เขารู้สึกเหมือนลมหายใจสะดุดขาดหวังไปเสียเฉยๆ มือเรียวยาวล่อลมวนพู่หรือร่วงลงพื้นอย่างลึมตัว

...*The face that launched a thousand ships...*

...ดวงหน้างดงามที่ทำให้เรือนับพันต้องออกรบเพื่อชิงตัวนาง...

นั่นดูจะเป็นประโยคแรกที่ผุดวบบขึ้นมาในสมองของชายหนุ่ม ประโยคจากตำราเรียนสมัยยังเรียนไฮสกูลที่อังกฤษ ถึงกิมจะไม่ใช้คนที่มีผลการเรียนดีเด่นอะไรนักแต่ยังพอจำได้รางๆ ว่า คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส นักประพันธ์บทละครนามกระเดื่องชาวอังกฤษได้ใช้ประโยคนี้บรรยายถึงความงามของเฮเลนแห่งทรอย ผู้หญิงที่เป็นชนวนเหตุของมหาสงครามในมหากาพย์อีเลียดที่รจนาโดยโฮเมอร์ กวีเอกของกรีก ตอนเรียนกิมเคยสงสัยและพยายามหยั่งอยู่ในใจว่าใครมันจะโง่งมขนาดยอมทำสงครามยาวนานเป็นสิบปีเพื่อแย่งชิงผู้หญิงคนเดียวจนเมืองทรอยต้องล่มสลาย เป็นเขาหน้อยไม่ได้ จะชิงมีมเหสีใหม่พร้อมสนมอีกสักสิบนางให้รู้แล้วรู้รอดไปเสียเลย... แต่ถ้าเฮเลนมีรูปร่างหน้าตาอย่างสาวน้อยตรงหน้าเขานี้ละก็ ต่อให้ต้องทำสงครามติดกันสักร้อยปีแล้วได้ครอบครองเธอ เขาก็จะยอมเป็นหนึ่งในคนโง่งมเหล่านั้นโดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น

หญิงสาวร่างเล็กที่กำลังเดินตรงมาทางชายหนุ่มนั้น สวมเสื้อกำไล สีขาวสะอาดตาเผยให้เห็นผิวขาวเนียนอมชมพูน่าสัมผัส กระโปรงสีฟ้าอ่อน

ทรงยิบซีที่ยาวกรอมเท้าทำให้เธอดูบอบบางมากขึ้นไปอีก ดวงหน้าเรียวยาวรูปไข่ล้อมกรอบด้วยเรือนผมดำขลับราวเส้นไหมจีนชั้นดีที่ทิ้งตัวสยายลงถึงกลางหลังนั้นประดับประดาด้วยเครื่องหนังดงามหมดจดไร้ที่ติ ทั้งจุกเล็กโต้งที่ปลายเช็ดร้อนขึ้นน้อยๆ ริมฝีปากแดงอímราวผลเชอร์รี่สุก เรียวคิ้วโค้งได้รูปแบบธรรมชาติ แต่สิ่งที่สะกดสายตาของชายหนุ่มเอาไว้เสียอยู่หมดคือดวงตาคู้งามดุจตากวางของเธอ... นัยน์ตาคมซึ่งที่ทอประกายสดใสประหนึ่งแต่งแต้มด้วยประกายดาวใต้แสงขนตาอันหนาที่ชายหนุ่มคะเนเอาเองว่าน่าจะวางก้านไม้ขีดได้สักสองก้านโดยไม่หล่นลงมาด้วยซ้ำ ลีดาสนิทราวหนองน้ำลึกสุดหยั่งของตาคู่นี้ดึงดูดใจมิถอย่าน่าพิศวง

“อะแฮ่ม!”

ลูงยามกระแอมเบาๆ เมื่อเห็นแขกผู้มาเยือนยืนมองหญิงสาวตาก้างแถมจ้องเอาๆ โดยไม่รักษามารยาทเสียด้วย

ก็มีเหลือบมองชายชราชนิดหนึ่งแล้วเสยกมือขึ้นลูบท้ายทอยแก้แค้นแบบที่ชอบทำเป็นประจำเวลาถูกจับได้ว่าทำอะไรผิด เขารีบยึดตัวตรงวางมาดเป็นนักร้องซูเปอร์สตาร์ทันที แล้วพยายามข่มใจไม่ให้สั้นไหวไปกับเรียวปากอímที่ค่อยๆ คลี่ออกเป็นรอยยิ้มหวานราวกับกลีบอ่อนบางของกุหลาบสีชมพูยามต้องแสงตะวันยามเช้ากันอย่างเต็มที่... ริมฝีปากที่ทำให้เขานึกถึงประโยคถัดมาของ คริสโตเฟอร์ มาโลว์ ขึ้นมาได้

...Sweet Helen, make me immortal with a kiss...

...เฮเลนเอ๋ย โปรดเสกสรรให้ข้าเป็นอมตะด้วยหนึ่งจุมพิตนั้นของเจ้าเถิด...

ก็มีรีบสลัดประโยคลิเกบ้างๆ ออกจากสมองโดยด่วน นี่ถ้าแพททริกผู้เป็นทั้งมือกีตาร์ของวงบลัดดี เดวิลและเพื่อนรักของเขา รู้เข้าว่าเขาเพื่อเช่นนี้ละก็คงได้หัวเราะเยาะเขาเป็นแน่... นักร้องหนุ่มขมวดคิ้วเข้าหากันน้อยๆ เมื่อหญิงสาวไม่มีที่ท่าจะกรีดกราดเขาเหมือนสาวๆ ในรุ่นราวคราวเดียวกันคะเนจากดวงหน้าอ่อนเยาว์ของเธอดูแล้วน่าจะอายุประมาณยี่สิบต้นๆ หรือ

เด็กกว่านั้น หากเป็นสาวเต็มตัวขึ้นมาจริงๆ ละก็...คงสวยจัดชวนตะลึงยิ่งกว่านี้แน่

ให้ตาย...มันจะรู้สึกอย่างไรหนอ ถ้าเขาได้สัมผัสพวงแก้มบางใสจนเห็นเส้นเลือดของเธอสักครั้ง

“ผม...ผมมาพบคุณอรุณพล เขาอยู่หรือเปล่า”

ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงแตกพร่า พยายามไม่วางสายตาเอาไว้บนเรือนกายขาวฟ่องที่เคลื่อนไหวเข้ามาในตรงหน้า ใ้ว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษอะไร นักหนาหรือก แต่เพราะลงยามที่พวงตำแหน่ง ‘บอดีการ์ดวัยเด็ก’ คอยส่งสายตาทิฆาตมาให้เขาอย่างรู้เท่าทันความคิดอกุศลต่างหาก

“คุณมาพบคุณปู่หรือคะ คุณปู่ท่าน...อ๊ะ!”

เท้าเล็กที่สวมรองเท้าหนังสานไม่มีส้นก้าวพลาดตกจากขอบทางเท้า ภูมิภาคราบราดเข้าไปประคองร่างบอบบางเอาไว้ก่อนที่จะล้มลงพาดพื้นอย่างหวุดหวิด ฐบหนึ่งเขาสาบานได้ว่าเห็นสร้อยลูกปัดที่คอระหงของหญิงสาว กระตุกลอยขึ้นไปทางด้านขวารวกับถูกมือล่องหนดึงเอาไว้และเป็นสาเหตุให้เธอเสียหลัก แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่ชายหนุ่มสนใจในขณะนี้...ขณะที่ร่างหนุ่มนิ่มหอมกรุ่นตกอยู่ในอ้อมแขนของเขาทั้งตัว ภูมิภาครู้สึกเหมือนมีกระแสไฟฟ้าอ่อนๆ ไหลวาบไปทั่วร่างเมื่อมือเล็กๆ ของเธอป้ายสะเปะสะปะอยู่บนแก้มอกหนาหนั้นของเขาเบาๆ อย่างไม่ประสา กิริยานั้นถ้าเป็นผู้หญิงคนอื่นทำ เขาคงคิดว่ามันคงเป็นการทอดสะพานที่ได้ผลชะงัด แต่สำหรับเธอ...ดูเหมือนจะหายไปโดยสัญชาตญาณมากกว่า...

เดี๋ยวละ! สัญชาตญาณอย่างนั้นหรือ

ภูมิภาคมวดคิ้ว เขาก็ลุ่มมองดวงหน้าหวานที่อยู่ห่างจากใบหน้าของเขาไปไม่ถึงคืบแล้วรู้สึกเหมือนหัวใจกระตุกวบ ดวงตางามซึ่งของคนในวงแขนค้ำนั่งแทบไม่กะพริบ แม้ว่ามันซ่อนขึ้นมองเขาอย่างอ่อนหวานแต่กลับฉายแววว่างเปล่าตั้งเขาไม่มีตัวตน...เธอ...มองไม่เห็นเขา...

ผู้หญิงคนนี้ตาบอด!

“คุณกอล์ฟน่ารัก เป็นอะไรหรือเปล่าครับ” ชายชรารีบเข้ามาช่วย ประคองร่างบอบบางให้ลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว ไม่อยากให้เห็นงูสาวอยู่ใน อ้อมแขนของชายหนุ่มแปลกหน้า นานนัก “มีอะไรหรือเปล่า...คุณ...คุณ กอล์ฟ...ไม่เคยล้ม...”

ประโยคหลังสะดุดหูมียิ่งนัก...ไม่เคยล้มอย่างนั้นหรือ คนตาดีๆ ยัง เดินสะดุดขาตนเองล้มได้บ่อยครั้งไป ประสาอะไรกับคนที่ตามองไม่เห็นกัน เล่า แต่สีหน้าแววตาของผู้สูงวัยดูจริงจังและเป็นกังวลจนน่าประหลาดใจ

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะลุงโชค หนูคงไม่ทันระวังเองนั่นละ ลุงช่วยไปหยิบ ไม้เท้าที่โต๊ะด้านในให้หน่อยได้ไหมคะ จะได้ไม่ล้มอีก”

หญิงสาวพยายามยิ้มหวานไม่ให้อีกฝ่ายเป็นกังวล มือเล็กๆ ยึดท่อน แขนกร้านแดงของชายชราเอาไว้แน่นเพื่อให้ทรงตัวได้ ลุงโชคเหลือบมองกิม นิดหนึ่งอย่างไม่ค่อยวางใจนักก่อนจะเดินเข้าไปด้านในตามคำขอร้องของเธอ

“ขอบคุณนะคะ ถ้าไม่ได้คุณฉันทคงแย่นะๆ”

ดวงหน้าสวยระบายไปด้วยรอยยิ้มอ่อนหวานจนน่าทึ่งหนุ่มเพลอ ยิ้มตอบไปโดยไม่รู้ตัว นัยน์ตาสีดำสนิทที่มองตรงมาทางเขาพาให้ใจเต้น ตึกตัก...รู้ทั้งรู้ว่าเธอมองไม่เห็น รู้ทั้งรู้ว่าดวงตาที่สลับประสานกับดวงตาของ เขา นั้นว่างเปล่า แต่อดที่จะตื่นเต้นจนประหม่าไม่ได้

“เมื่อครู่คุณบอกว่าคุณมาหาคุณปู่ใช่ไหมคะ”

“ใช่ ผมอยากขอให้คุณช่วยดูไอ้...เอ๋อ...นกของผมหน่อย มันซึ่ม ไม่ยอมกินข้าว มันอายุค่อนข้างเยอะแล้ว ผมกลัวว่ามันจะตาย”

ใช่...ถ้ามันซึ่มตายไปก่อนเขาก็ซวดเงินกองโตพอดี พวกญาติหิวเงิน ทั้งหลายได้หัวเราะเยาะเขาแน่ๆ...กิมเดินไปเปิดประตูรถแล้วยกกรงนกออกมาวางบนโต๊ะไม้ที่เรียงรายอยู่หน้าอาคาร ทันทีที่ดวงตากกลมเล็กเหมือน ลูกบิดแก้วสีใสที่มีจุดสีดำตรงกลางจับภาพสาวน้อยร่างบอบบางตรงหน้า ได้ เจ้านกมาคอร์ที่เชื่องซึ่มและแทบจะไม่ส่งเสียงสักแอะมารวมอาทิตย์ก็ ร้องแคว่กๆ อย่างตื่นเต้นดีใจ สองปีกกางเหยียดออกและกระพือขึ้นลง

ท่าทางของมันทำให้กริ่งงุ่นประหลาดใจเป็นอย่างมาก

“คุณเปิดกรงสิคะ” เจ้าของเสียงหวานเอ่ยขออย่างนุ่มนวล

กิมลิ่งเล ครึ่งสุดท้ายที่ไซฟีหลุดออกมา มันก็อาละวาดเสียงจันฉุญญาสะบักสะบอมไปทั้งตัว เขาไม่อยากจะให้สาวน้อยคนนี้ต้องพบกับเหตุการณ์แบบเดียวกัน ก็เธอ...ดูบอบบางเหลือเกิน...เหมือนตุ๊กตาแก้วที่เต็มไปด้วยรอยร้าว หากถูกสัมผัสแต่ละต้องแรงจนเกินไปก็อาจจะ...

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ มันไม่ทำอะไรฉันหรอก”

หญิงสาวพูดด้วยรอยยิ้มอ่อนหวานเหมือนอ่านใจเขาออก กิมเล็กก็หัวเข้มนิ่งอย่างแปลกใจ นัยน์ตาสีนิลที่จ้องตรงมาทางร็อกเกอร์หนุ่มนั้นราวกับมีมนตร์สะกดทำให้คนที่ไม่เคยฟังใครอย่างเขาต้องยอมศิโรราบอย่างง่ายดาย กระนั้นกิมก็ยังไม่เลิกละทิ้งตอนที่เอื้อมมือไปเปิดกรง...ทันทีที่เปิดประตูกรง ไซฟีก็กระพือปีกบินถลาไปยังร่างบอบบางของหญิงสาวทันที กรงเล็บแหลมทั้งสองข้างกางออกเหมือนพร้อมจะตะปบเนื้อขาวๆ ของเธอในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า

กิมผวาจะเอาตัวเข้าไปบังเธอเอาไว้ แต่แล้วก็ต้องชะงักเมื่อหญิงสาวยื่นท่อนแขนเรียวเล็กออกมาเบื้องหน้าให้ไซฟีเกาะ กรงเล็บคมกริบของมันไม่ได้จิกเข้าไปในผิวอ่อนบางอย่างที่เขากลัวในตอนแรก มันแค่เพียงยึดเป็นหลักเกาะและก่อให้เกิดรอยแดงจางๆ เท่านั้นก่อนจะค่อยๆ ใต้เข้าไปใกล้กับดวงหน้าสาวพร้อมเอาหัวถูไถกับพวงแก้มนุ่มอย่างรักใคร่ด้วยกิริยาไม่ต่างอะไรกับสุนัขที่ตื่นตื่นดีใจยามได้พบเจ้าของสักนิด มันดูเชื่องชนิดไม่เหลือเค้าความเป็นนกเจ้าอารมณ์เหมือนตอนอยู่ที่คอนโตะฯ ของเขาแม้แต่น้อย เห็นแล้วอดรู้สึกห่มั่นไส้ไม่ได้จริงๆ พับฝ่า! ชายหนุ่มมองเจ้านกตัวแสบที่หลับตาพริ้ม ใช้จะงอยปากงับไปที่ริมฝีปากแดงอิมเบาๆ อย่างหยอกเอ็นแล้วให้อัจฉยิ้งนัง

จวบหักทายเป็นอย่างนั้นหรือ...อยากเป็นนกจริงๆ ใ้ให้ตายเถอะ!

“ใจเย็นๆ ก่อนจ้ะ ใจเย็นๆ” หญิงสาวหัวเราะเสียงใส นัวเรียวแทรก

เข้าไปในเส้นขนสีน้ำเงินที่ต้นคอของนมาคอร์ดแล้วเกาเบาๆ เลียนแบบการใช้ขนของนก โซฟีครางเสียงต่ำอยู่ในลำคออย่างมีความสุข “เสียงแบบนี้... โซฟีแน่ๆ เลยโซฟีใหม่จ๊ะ”

โซฟีร้องแกวักขานรับอย่างแสนรู้ ภิรมกะพริบตาปริบๆ รู้สึกเหมือนกำลังเห็นภาพหลอนที่ไอนอกจากนรกซึ่งเป็นลูกหมาแบบนี้ได้ แถมยังอดอดอ้อนวนบาทาจนหน้าขนลุกอีกต่างหาก หญิงสาวผินดวงหน้างามซึ่งมาทางซ้ายหนุ่มก่อนจะค่อยๆ ยื่นแขนไปวางบนพนักเก้าอี้ไม้ที่ตั้งอยู่ข้างตัว โซฟีไต่ลงจากท่อนแขนเรียวยาวอย่างนุ่มนวล แต่กระนั้นกรงเล็บแสนคมก็ยังทิ้งรอยขีดข่วนสีแดงจางๆ เอาไว้บนผิวขาวผ่องอยู่ดี

“คุณคือคุณภิรม หลานของคุณปฐุภุริศโซฟีใหม่คะ”

นักร้องหนุ่มหนึ่งอึ้งไปชั่วอึดใจ เรียวคิ้วเข้มขมวดพันกันยุ่งจนแทบจะเป็นปม เขมองไม่เห็นหน้าเขา ไม่รู้ว่าเขาเป็นนักร้องชื่อดังแค่ไหนก็ไม่แปลก แต่รู้ชื่อเขาทั้งๆ ที่เพิ่งพบกันยังไม่ถึงสิบนาทีนี่สิแปลก!

“คุณรู้ได้ยังไง... ก็คุณ...”

“มองไม่เห็นโซฟีใหม่คะ” กอหล้ายิ้ม

ภิรมหน้าเสีย นี่เขาเปลอพุดลิ่งที่ไปสะกดแผลในใจเธอเข้าหรือเปล่านะ

“ผม... ผมไม่ได้ตั้งใจจะว่าอะไรคุณนะ ผมแค่สงสัยว่าคุณรู้ได้ยังไง”

นักร้องหนุ่มพูดอีกๆ อักๆ...เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาวางตัวไม่ถูก เขาชินกับการพูดแรงๆ ไม่ต้องนึกถึงความรู้สึกใครมาตั้งแต่เด็ก เรียกได้ว่าร้ายกาจใส่คนรอบตัวได้โดยไม่เคยหยุดคิดด้วยซ้ำ แต่อย่างน้อย...เศษเสี้ยวของความดีที่ฝังอยู่ที่ส่วนลึกที่สุดของหัวใจก็กระซิบบอกเขาว่าควรจะเห็นใจและให้เกียรติคนพิการบ้าง

“อย่าคิดมากเลยคะ ฉันเข้าใจ” ริมฝีปากแดงอิมคลียิ้มนุ่มนวล “ที่ฉันรู้ว่าคุณเป็นหลานของคุณปฐุภุริศเพราะคุณเป็นเจ้าของโซฟีไงคะ เวลาทำมาเยี่ยมคุณปู่ของฉันที่นี่ ท่านก็เล่าเรื่องของคุณทุกครั้ง ท่านบอกว่าจะยกโซฟีให้หลานชายที่ชื่อภิรมดูแลต่อ ท่านยังบอกเลยนะคะว่าสักวันจะพา

หลานชายมาเที่ยวที่ฟาร์ม แล้วก็พามาจริงๆ”

หญิงสาวหยุดพูดนิดหนึ่งเมื่อลูงโซคเดินออกมาจากด้านในพร้อมส่งท่อนเหล็กสีขาวขุ่นที่พับซ้อนกันสี่ทบและรัดด้านบนเอาไว้ด้วยสายรัดที่ต่อยื่นออกมาจากหัวไม้เท้าให้เธอ ก่อนจะกลับไปทำหน้าที่ของตนที่ป้อมยามด้านหน้าต่อ กอหญ้ารับไม้เท้ามาแล้วรูดสายรัดออก ไม้เท้าสีขาวที่ท่อนปลายเป็นสีแดงเหี้ยมดอกรเต็มความยาว ชายหนุ่มเคยเห็นไม้เท้าแบบนี้สมัยเรียนอยู่ที่อังกฤษ เขาเรียกกันว่าไอติเคน หรือ ซิมโบลเคน แบบที่คนอังกฤษแท้ๆชอบเรียกกัน สีสนัสะอาดตาของมันทำให้มีชื่อเรียกอีกอย่างว่าไวต์เคนหรือไม้เท้าสีขาว... สีสากลที่ใครเห็นก็รู้ในทันทีว่าผู้ที่ถือมันถ้าไม่ตาบอดก็คงมีความพิการทางสายตาดังใดอย่างหนึ่ง

“ท่านไม่ได้พาผมมา ผมมาของผมนเอง คุณปู่ผมเสียไปแล้วเมื่อตอนต้นปี”

ประโยคหลังที่เพิ่งได้ยินเมื่อครู่สะกดหูชายหนุ่มอย่างจัง เธอพูดราวกับภูริศอยู่ตรงนี้ด้วยอย่างไรอย่างนั้น

“ฉันทราบค่ะ ฉันเสียใจมากที่ติดธุระ ไม่ได้ไปร่วมงานศพของท่าน ท่านใจดีกับฉันมากเลย” ดวงหน้างามหม่นหมองลงเมื่อพูดถึงชายชราแสนดีในความทรงจำ

กิมเหยียดริมฝีปากสีสดออกเป็นรอยยิ้มหย้น... ใจดีอย่างนั้นหรือ... น่าขัน ตาแก่นั่นคงสร้างภาพเก่งจนคนหลงเชื่อกันทั้งบางสิท่า...

“ไม่ต้องเสียใจไปหรอก ผมก็ไม่ได้ไปเหมือนกัน” กิมยกไหล่อย่างไม่แย้หระ เขาไม่ไปฟังสวดพระอภิธรรมเลยแม้แต่วันเดียว วันเผาศพก็ไม่ได้ไป ชายหนุ่มรู้ว่าเขาต้องไปก่อเรื่องทะเลาะวิวาทกับญาติโซไซท์ทั้งหลายให้บิดาต้องปวดเศียรเวียนเกล้าแน่ๆ... ภารตเป็นคนเดียวที่กิมไม่อยากจะให้ลำบากใจ “แล้วคุณปู่ของคุณ... คุณอรรถพลอยู่ไหม ผมจะขอให้ท่านช่วยดูอาการของโซไฟหน่อย ผมเป็นห่วงมัน”

พูดยังไม่ทันจบประโยคดี เจ้าโซไฟก็กรี๊ดร้องเสียงแหลมคล้ายกับจะ

ฟ้องหญิงสาวว่าชายหนุ่มโกหกทั้งหมด นี่ถ้าไม่ติดว่ากอหญ้ายืนอยู่ตรงนั้นล่ะก็ ภูมิภาคไฟแช็กกลนคางไอน์กปากมากนี้ไปนานแล้ว!

“จะว่าอยู่ที่อยู่นะคะ แต่จะว่าไม่อยู่ที่ไม่อยู่” กอหญ้าพึมพำเสียงแผ่ว สีหน้าครุ่นคิดของเธอทำให้คำพูดที่ดูเหมือนจะงงใจยียวนนั้นดูจริงจังเกินกว่าจะเป็นการล้อเล่น “คุณหมู่บ้านเสียไปตั้งแต่ปีที่แล้วนะคะ ถึงท่านอยากจะทำให้คำปรึกษาคุณก็คงจะยากหน่อย”

เป็นอีกครั้งที่สิ่งที่หญิงสาวพูดสะกดหูเขา คนตายจะให้คำปรึกษาคนเป็นได้อย่างไรกันเล่า หรือนี่จะเป็นมุกตลกของเจ้าหล่อนกันหนอ ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงก็ผิดสนิทเขี้ยวละแม่คุณเอ๊ย...

“แต่คุณไม่ต้องกังวลนะคะ คุณพ่อของฉันท่านก็เก่งพอๆ กับคุณหมู่บ้านล่ะคะ เดียวฉันจะพาคุณไปพบท่านเอง”

กอหญ้ากวาดไม่เท้าไปทางด้านหน้าคล้ายจะวัดให้แน่ใจว่าพื้นที่กำลังจะเหยียบย่างลงไปนั้นเป็นระนาบเดียวกัน ภูมิภาคพื้นเข้ากับริมฝีปากกลางของตัวเองอย่างลึมตัวเมื่อร่างอ่อนแอเดินเฉียดเข้ามาใกล้จนได้กลิ่นหอมอ่อนๆ โขยมาเตะจมูก ยิ่งใกล้กลิ่นก็ยิ่งหอมแรงขึ้น...กลิ่นของดอกไม้ น่าจะเป็นกลิ่นกุหลาบ มันหอมจนเขาอดจินตนาการไม่ได้ว่าจะดีเพียงใดหากฝั่งจมูกลงไปคลุกเคล้าสูดกลิ่นเฝ้าจนจากผิวขาวผ่องซำแล้วซำเล่า ชายหนุ่มอดโล่งใจนิดๆ ไม่ได้ที่หญิงสาวไม่เห็นแวตาทหวนฉ่ำที่โลมเสียไปทั่วร่างามระหของเธอก็รู้อยู่เหมือนกันนั่นละนะว่าไม่ควรจะคิดอกุศลกับเธอ แต่รูปโฉมงดงามชวนมองของกอหญ้าก็ทำให้สำนักผิดชอบชั่วดีที่มีติดตัวอยู่น้อยนิดถูกฝั่งกลบเอาไว้ชั่วคราว

ร่างสูงเดินเข้าไปประชิดหญิงสาวพร้อมๆ กับทาบมือใหญ่โตไปเกาะกุมมือขาวเนียนของอีกฝ่ายอย่างถือนิวาสะ กอหญ้าสะดุ้ง พยายามที่จะกระตุกมือกลับ แต่ภูมิภาคจับอุ้งมือแน่นเข้า

“ให้ผมช่วยเถอะ คุณอุตุส่าห์จะเป็นธุระจัดการเรื่องโซฟีให้ผมแล้ว ผมอยากจะช่วยคุณบ้าง”

เสียงทุ้มนุ่มที่แหบนิดๆ ของนักร้องหนุ่มทอดยาวอย่างสุภาพทำให้ท่าที่แข็งขืนของกอหญ้าคลายลง ประกอบกับสัมผัสสออบอุ่นจากฝ่ามือของเขา ไม่ได้จางจืดแต่อย่างใดจึงทำให้สาวน้อยยอมรับความช่วยเหลือจากเขาแต่โดยดี โดยที่ไม่มีโอกาสได้เห็นรอยยิ้มแสนเจ้าเล่ห์ที่ผุดพรายอยู่บนริมฝีปากหยักลึกคู่นั้นสักนิด...รอยยิ้มของสิงโตที่พร้อมจะขย้ำเหยื่อทันทีที่เปลือ

“ไซฟี”

กอหญ้าเรียกชื่อนกตัวโตแล้วผิวปากสั้นๆ สองครั้ง ไซฟีก็บินโฉบเฉียดศีรษะของกิมไปเพียงนิดเดียวก่อนจะโฉบไปเกาะโต๊ะที่มีทรงของมันตั้งเอาไว้ กิมถลึงตามองเจ้านกคู่อาฆาตอย่างคาดโทษ แต่เจ้าตัวแสบดูจะไม่สนใจเขาสักนิด มันเยื้องย่างกลับเข้ากรงด้วยท่าทางที่จงใจยิววนเขาสุดชีวิตแล้วร้องเสียงแหลมฟังคล้ายกำลังหัวเราะเยาะหยัน หน้อย...แบบนี้ละเขาถึงได้เกลียดมันนัก ทว่าอดที่งั้นไม่ได้ที่เจ้านกแสบช่างแสนรู้ แค่วิวปากครึ่งสองครึ่งก็บินกลับเข้ากรงไปอย่างง่ายดาย

“คุณทำได้ยังไงนะ ขนาดกับปู่ผมมันยังไม่เชื่อขนาดนี้เลย”

“คุณปู่ฉันฝึกมันมาตั้งแต่เล็กๆ นะคะ ท่านบอกว่าในบรรดาพันธุ์ลูแอนดีโกลด์ที่เรามี ไซฟีฉลาดที่สุดเลยคะ แต่ฉลาดแบบนี้ละคะก็เลยถือเป็นพิเศษ เพราะรู้มาก”

หญิงสาวเลื่อนมือมาเกาะท่อนแขนเปลือยเปล่าของกิมเอาไว้ขณะก้าวลงจากทางเท้าลงมายังทางเดินโรยกรวดที่อยู่ด้านหน้า

“รู้มากจริงๆ นั่นละ” กิมเบะปาก “กับผมมันคือมากจนบางทีผมก็อยากจะจับมันถอนขนเจียนหน้าแดงอยู่เหมือนกัน”

แม้ประโยคของเขาจะฟังดูเหมือนล้อเล่น แต่ชายหนุ่มหมายความว่าตามนั้นทุกคำ กอหญ้าหัวเราะ ริมฝีปากแดงอิมคล้อออกเป็นรอยยิ้มหวาน...หวานเสียจนกิมอยากจะลองชิมดูเหมือนกันว่ารสของมันจะหวานล้าอย่างที่เขาคิดเอาไว้หรือเปล่า

“คงไม่ขนาดนั้นมังคะ มันคงยังไม่คุ้มกับคุณมากกว่า ต้องใจเย็นๆ

ค่อยๆ สร้างความคุ้นเคย พอมันไวใจคุณเมื่อไหร่ มันก็จะเริ่มเชื่อฟังคุณเองนั่นแหละค่ะ”

หญิงสาวพยายามให้คำแนะนำอย่างคนที่คลุกคลีกับนกมาตั้งแต่เด็ก เธออาจจะพูดจาเป็นผู้ใหญ่เกินวัยอยู่สักหน่อย แต่ก็มีพอมองออกว่าเธอยังอ่อนเยาว์และด้อยประสบการณ์อยู่มาก ไม่อย่างนั้นเธอจะไวใจคนที่เพิ่งพบหน้ากันอย่างง่ายดายได้ถึงเพียงนี้เชียวหรือ ทำทางจะไม่ทันเกมเขาเสียแล้ว... ชายหนุ่มค่อยๆ สอดประสานนิ้วมือเข้ากับเรียวนิ้วงามซ้าๆ เพื่อไม่ให้ผัสผัสถึงเกตหนัก

“เธอครับ สงสัยผมคงต้องให้คุณสอนผมแล้วละว่าทำยังไงมันถึงจะเชื่อ” ภิรมย์ยิ้มกริ่ม เขาโน้มตัวลงกระซิบซิทริมหูบางด้วยน้ำเสียงทุ้มทุ้ม “ผมอยาการู้จัง...ว่าวิธีแบบนี้ใช้ได้ผลกับสาวๆ ด้วยหรือเปล่า”

ชายหนุ่มถือวิสาสะสูดกลิ่นหอมหวานจากเรือนผมนุ่มเสียเต็มปอด เขาจใจปล่อยลมหายใจร้อนระอุให้เป่ารดพวงแก้มใสอย่างเย้ายวนแบบเดียวกับที่เขาเคยทำเวลาหว่านเสน่ห์ใส่สาวๆ ใจง่ายทั้งหลาย รายไทรรายนั้น ตกหลุมพรางไ้อภิรมย์ทุกราย แต่กับกอหญ้านั้นดูจะผิดคาดอยู่สักหน่อย เพราะนอกจากหญิงสาวจะไม่สะทกสะท้านสักนิดแล้ว เธอยังยกหน้าขึ้นมองเขาด้วยดวงตาสีนิลใสแจ้วจนลืมต้องเป็นฝ่ายตกประหม่าเสียเอง แม้จะรู้ว่าเธอมองไม่เห็น ทว่าเขากลับรู้สึกราวนัยน์ตาคู่นั้นมองทะลุทะลวงลึกเข้าไปในหัวใจของเขาได้อย่างน่าอัศจรรย์

“มันขึ้นอยู่กับความจริงใจค่ะคุณภิรมย์ ถ้าแกตั้งใจดีหลอกให้ตายใจเฉยๆ อาจจะได้ผลแค่ระยะสั้นๆ เท่านั้นแหละค่ะ”

คำตอบนั้นทำเอาหนักร้องดังเพลอยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว แม่หนูน้อยไร้เดียงสาของเขาดูท่าจะฉลาดทันคนกว่าที่คิดซะะ แต่ยังไม่เฉลียวพอที่จะตามเกมคนร้อยเล่ห์อย่างเขาทันหรอก ดูจากมือน้อยๆ ที่ขยับปล่อยให้เขาเกาะกุมอย่างไวเนื้อเชื่อใจนี้ก็รู้แล้ว...ส่วนหนึ่งอาจเพราะเธอชินกับการที่มีคนจูงมือพาเธอเดินไปเดินมาได้ โดยไม่รู้เลยว่าเป็นการเปิดช่องให้เขาเข้าถึง

ตัวเธออย่างง่ายดาย ลูกแกะน้อยที่ดูจะได้รับการประคบประหงมอย่างดีจะ
มารู้เท่าทันเจ้าป่าคอนกรีตเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราวอย่างเขาได้ยังไงกันเล่า

“นั่นหมายถึงนกหรือสาว ๆ ละครับคุณกอหญ้า” เขากลับยิ้มๆ
น้อยนุญตาควอดไล่ไปทั่วดวงหน้างามกระจ่างจ้าๆ นึกเสียดายที่เธอไม่มี
โอกาสได้เห็นสายตาวานฉ่ำที่เขาส่งไปให้ ไม่อย่างนั้นเขาคงหัวานเสน่ห์ใส่
เธอได้ง่ายกว่านี้

“นกศิลปะคุณก็มี ความคิดของคนซับซ้อนกว่านกเยอะเลย เดายาก
ถ้าจะเอาใจคนโดยเฉพาะสาว ๆ ก็ต้องมืองค์ประกอบอื่นๆ อีกเยอะมั่งคะ”
กอหญ้าพูดกลั้วหัวเราะ เธออดขำไม่ได้เมื่อนึกถึงคำพร่ำบ่นของเหล่าสัตว-
แพทย์หนุ่มๆ ที่ทำงานอยู่ที่ฟาร์มเรื่องที่ถูกหญิงเป็นเพศที่แสนจะเข้าใจยาก
อารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ แถมเดาใจไม่ถูกอีกต่างหาก

“แล้วถ้าผมอยากจะได้ใจคุณล่ะ ต้องทำยังไงบ้าง”

เสียงกระซิบแผ่วๆ ของภีมทำให้หญิงสาวต้องขยับฝีเท้า พวงแก้ม
ทั้งสองข้างขับสีเลือดจนแดงระเรื่อ ร็อกเกอร์หน้าสวยเหยียดยิ้มเจ้าเล่ห์...
ลูกแกะ...อย่างไรก็ยังเป็นลูกแกะอยู่วันยังค่ำ มือเล็กที่สอดประสานกับฝ่ามือ
ของชายหนุ่มเริ่มลั่นนิดๆ อย่างประหม่า เธอนิ่งอึ้งพูดไม่ออก เนื้อตัวแข็ง
ที่อจนภีมอดไม่ได้ต้องปล่อยเสียงหัวเราะออกมาเบาๆ

“ผมล้อเล่นเฉยๆ นะ เดินเลี้ยวไปทางไหนครับ ซ้ายหรือขวา”

ชายหนุ่มเสปเปลี่ยนเรื่องพูดเสียเฉยๆ...มันคงไม่สนุกนักถ้าเหยื่อตัว
สวยจะรู้ตัวก่อนที่จะตกลงสู่หลุมพรางที่เขาขุดล่อเอาไว้

“ทางขวาค่ะ คุณพ่อคงกำลังฝึกนกอยู่ที่ทรงใหญ่”

ภีมอมยิ้มเมื่อเห็นว่ามือที่ชี้ไปทางขวานั้นลั่นนิดๆ ด้วยความ
ชินอายเกมประหม่า กอหญ้าไม่เหมือนสาว ๆ นางแบบที่เขาเคยลากขึ้นเตียง
ลั่นนิด เธอดูเรียบง่ายแต่ก็น่าสนใจจนเขาไม่อาจละสายตาไปจากเธอได้ แม้
สาวน้อยที่มีชื่อเป็นเพียงวัชพืชข้างทางแต่กลับสวยงามดึงดูดใจดุจดอก
กุหลาบแสนหวาน...ท่าทางเขาคงจะต้องอยู่ที่ฟาร์มนี้นานกว่าที่คิดเสียแล้วสิ

๓

“คุณพ่อคะ”

กอหญาส่งเสียงหวานนำไปก่อนตัว ขณะที่พาก็เดินเข้ามาที่ชั้นลอย ในอาคารสูงสี่ชั้นที่ด้านข้างอาคารต่อลูกทรงสี่เหลี่ยมเข้มนอกมาเป็นทรงหกเหลี่ยมที่มาเติมพื้นที่

ที่จริงควรจะเรียกมันว่า ‘บ้านนก’ มากกว่าทรงหกตัวยี่ห้า เพราะนอกจากขนาดอันน่าตื่นตาตื่นใจของมันแล้ว ด้านในยังมีนกมาค้อหลากหลายสีหลายสายพันธุ์บินโฉบไปโฉบมาอวดปีกและหางสวยงามเต็มไปหมด ใจกลางทรงเหล็กสูงเท่าตัวอาคารนั้นมีสะพานเหล็กกว้างประมาณหนึ่งเมตรครึ่งทอดยาวไปจนจบปลายทรงอีกด้าน ก็มีคอะด้วยสายตาแล้ว สะพานที่มีเสาเหล็กสูงใหญ่รองรับนั้นคงยาวสักสามสิบเมตรเห็นจะได้ ถึงจะมีราวจับมันคงแต่ความสูงเท่าตึกสองชั้นของมันก็แลดูน่าหวาดเสียวอยู่ดี

ที่กึ่งกลางสะพานมีรางสูงสง่าของชายวัยกลางคนในชุดเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีเขียวย่นและกางเกงสแล็คสีน้ำตาลอ่อนคาดทับด้วยเข็มขัดหนังสีน้ำตาลเข้มน้อย ท่ามกลางหมู่คนมาค้อตัวโตที่ส่งเสียงลั่นพยายามร้องขอ

เมล็ดถั่วในอุ้งมือหากันแข็งแะ ชายคนนั้นผินหน้ากลับมามองหญิงสาวด้วย
แวตอาอ่อนโยนและเปี่ยมไปด้วยความรัก...ก็มรูู้สึกผิดคาดนิดหน่อยที่บิดา
ของกอหญ้าดูยังหนุ่มแน่นเกินกว่าจะมีลูกสาวโตขนาดเธอได้ แถมยังคงเค้า
ความสง่างามของวัยหนุ่มเอาไว้อย่างเต็มเปี่ยม ยิ่งเจ้าตัวเดินสาวเท้าเข้ามา
ใกล้ก็ยิ่งเห็นเค้าความหล่อเหลาคมคายชัดเจน

“คุณภีมคะ นี่คุณพ่อพี่...เอ๋อ...คุณพ่อพี่รพัฒน์ คุณพ่อของฉันเอง
คะ” หญิงสาวเอ่ยแนะนำเมื่อได้ยินเสียงพี่เท้าของคนเป็นบิดาย่ำอยู่บนแผ่น
เหล็กที่ปูรองสะพาน นัยน์ตามองตรงไปเบื้องหน้าอย่างไม่โฟกัสอยู่กับสิ่งใด
ทั้งสิ้น “คุณพ่อคะ นี่คุณภีม หลานของคุณปฐุริศคะ เขาอยากจะทำคำ
ปรึกษาเรื่องไซไฟคะ”

“สวัสดิ์ครับคุณพ่อ” ภีมพนมมือไหว้โดยยกมือของกอหญ้าติดขึ้นมา
ด้วย

พี่รพัฒน์ชะงักกับสรรพนามที่ชายหนุ่มรุ่นลูกเพิ่งเรียก เขาตัว
นัยน์ตาคมกริบมองมือใหญ่โตที่เกาะกุ่มมือของลูกสาวของตนเอาไว้ไม่ยอม
ปล่อยอย่างไม่ค่อยพอใจนัก ก่อนจะรับไหว้อย่างใจเย็น

“สวัสดิ์ ตัวโตขึ้นเยอะนี้ เห็นไกลๆ เมื่อกี้ ‘ลุง’ เกือบจำไม่ได้เลยนะ
ภีม”

พี่รพัฒน์เน้นหนักที่คำว่า ‘ลุง’ บอกเป็นนัยๆ ว่าไม่อนุญาตให้ถือ
วิสาสะเรียกเขาว่า ‘คุณพ่อ’ ตามอำเภอใจ ผู้สูงวัยกว่าเดินเข้ามาโอบไหล่
ลูกสาวเอาไว้แน่นอย่างแสนรัก และนั่นก็ทำให้ภีมจำต้องปล่อยมือหนุ่มนิ่มที่
เขากอบกุ่มเอาไว้อย่างสุดแสนเสียดาย ชายหนุ่มรู้ในทันทีว่าพี่รพัฒน์ตั้งใจ
แยกกอหญ้าออกจากเขา...ทำทางตาลุงนี่คงจะหวังลูกสาวเอาเรื่องสะะ แต่
คนอย่างภีม...ไม่เคยยอมแพ้อะไรง่ายๆ อยู่แล้ว

“คุณพ่อเคยเจอคุณภีมแล้วหรือคะ” กอหญ้าซบหน้าลงกับไหล่กว้าง
ของบิดา

พี่รพัฒน์ปรายตามองร็อกเกอร์หนุ่มนิดหนึ่งแล้วยิ้มมุมปาก “เคยเจอ

ที่บ้านของคุณปฏิรูปสองสามครั้ง ตอนนั้นพ่อมิมยังเด็กอยู่เลย คงจะจำพ่อไม่ได้แล้วละมัง”

มิมยกไหล่ เขานึกเท่าใดก็นึกไม่ออกว่าเคยพบพี่พัฒน์มาก่อน

พี่พัฒน์เองก็แทบจะจำชายหนุ่มไม่ได้เช่นกัน ยิ่งแต่งเนื้อแต่งตัวเป็นฟังก์แบบนี้ มีรอยสักตามเนื้อตัวแถมยังยิ้มผมแดงแจ๋ ผิดกับเด็กน้อยแถมยู่ย่น่ารักที่เคยร้องขอให้เขาอุ้มเมื่อสักเกือบๆ ยี่สิบปีก่อนลิบลับ ยิ่งมาทำรุ่มร่ามกับลูกสาวที่เขารักดูจกแก้วตาดวงใจด้วยแล้ว ความเอ็นดูที่เคยมีให้ก็มลายหายวับไปในพริบตาและถูกแทนที่ด้วยความหมั่นไส้อย่างเลื่องไม่ได้ กลิ่นอายของอันตรายที่อวลอยู่รอบกายของชายหนุ่มหน้าสวยทำให้พี่พัฒน์รู้สึกสังหรณ์แปลกๆ ว่าถ้าปล่อยไว้ให้ออกญาอยู่ใกล้ชิดกับผู้ชายคนนี้ ชีวิตที่แสนสงบสุขของพวกเขาพอลูกอาจจะต้องเข้าไปพัวพันกับเรื่องยุ่งยากในอนาคต...เรื่องยุ่งยากที่อาจนำอันตรายมาสู่ชีวิตเสียด้วย

มิมอ่านสายตาของผู้สูงวัยกว่าออก...ก็ไม่แปลกอะไรนี่ ผู้หลักผู้ใหญ่ทุกคนมักจะมองรูปลักษณ์ไม่สนใจโลกของเขาด้วยสายตาเช่นนี้เสมอ เขาเองก็ชินเสียแล้ว

“ได้ข่าวว่าตอนนี้เป็นนักร้องดังเลยไม่ใช่หรือ ลุงเห็นเป็นข่าวหน้าหนังสือแทบจะทุกวัน”

แม้หน้าเสียงจะนุ่มนวลแต่ทางเสียงเหมือนจะเป็นการตำหนิเขาอยู่กลายเป็น...แ่นละ ข่าวหน้าหนังสือที่ว่าล้นแล้วแต่เป็นข่าวในด้านลบทั้งสิ้น ส่วนใหญ่เป็นเรื่องผู้หญิงมากหน้าหลายตาที่เข้ามาพัวพันกับนักร้องหนุ่มหรือไม่ก็เรื่องพิพาทกรรมบ้าปาร์ตี้ เมฆเหล่าชนิดหัวราน้ำ

“อย่าไปเชื่อข่าวมากเลยครับ บางทีก็ใส่สีตีไข่มากเกินไปหน่อย”

ชายหนุ่มยิ้มแฉ่งๆ ใครจะไปยอมรับละว่าสิ่งที่นักข่าวเขียนนั้นแปดสิบเปอร์เซ็นต์เป็นเรื่องจริง โดยเฉพาะเรื่องผู้หญิง ปกติเขาไม่เคยสนใจอยู่แล้วว่าใครจะคิดอย่างไรกับเขา แต่เขาไม่ยอมให้ก้อหย้ารับรู้เรื่องพวกนี้มากนัก ในเมื่อเธอไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร ไม่เคยรู้ถึงกิตติศัพท์ความเป็นสื่อ

ผู้หญิงของเขาที่ดีแล้ว...ไถ่จะได้ไม่ตื่น

“คุณหมิเป็นนักร้องดัง?” กอหญาประหลาดใจไม่น้อย ริมฝีปากแย้มออกเป็นรอยยิ้มตื่นเต้น “แล้วร้องเพลงแบบไหนเธอคะ”

“เอ่อ...” ก็มิพูดไม่ออก จะบอกเธอดีไหมหนอว่าเขาร้องเพลงที่มีเนื้อหาร้ายดคอร้ประเภทลากสาวขึ้นเตียง เนื้อแนบเนื้อ รักกันในคืนวันอันเร้าร้อน “ก็...ร้องเพลงร็อกแบบจิ้งหะหนังกๆ หน่อย แต่ตอนนี้ก็ได้อยู่เหมือนกันว่าอยากจะทำเพลงรักหวานๆ บ้างแล้ว”

ชายหนุ่มตอบเสียงๆ แล้วหยอดคำหวานแทน ดวงตาสีน้ำตาลสวยมองกวาดไปทั่วดวงหน้าเนียนใสอย่างสื่อความหมาย ชัดเจนอยู่แล้วว่าสาวเจ้าไม่เห็นหรอก แล้วก็ดูจะไม่เข้าใจถึงความนัยที่แอบแฝงอยู่ด้วย แต่คนเป็นพ่อเห็นทุกอย่างชัดเจนเต็มๆ ตา ใบหน้าพิมพ์เดียวกับลูกสาวจึงตั้งขึ้นทันตา

“เมื่อก็บอกญ่าบอกว่ามิอยากจะทำปรีกษาลุงเรื่องโซพิโซใหม่ มันเป็นอะไรไปล่ะ”

พี่พัฒน์รีบตัดบท เขารู้สึกไม่ถูกชะตากับนักร้องหนุ่มตั้งแต่เห็นว่าฉวยโอกาสจับมือถือแขนกอหญาแล้ว นี่ยังใจกล้าหยอดมุกจีบลูกสาวของเขาต่อหน้าต่อตาอีก ถ้าไม่ติดว่าเป็นคนในตระกูล ‘รักษาดำรง’ ที่เป็นเส้นเลือดใหญ่คอยให้การสนับสนุนด้านการเงินกับทางฟาร์มมานับสิบปีละก็ ถูกเขาไล่เตะเปิดไปนานแล้ว!

“มันไม่ยอมกินอาหารแล้วก็ซึ่มมากจนผมกลัวว่ามันจะตาย ทนายฉิรเทพบอกผมว่า ‘คุณพ่อ’ เป็นผู้ดูแลโซพิโซร่วมกับผมโซโซใหม่ครับ”

ชายหนุ่มแก้มงันคำกว่า ‘คุณพ่อ’ อย่างจริงจังยั่วประสาทอีกฝ่ายเต็มที รอยยิ้มยิววาระบายไปทั่วริมฝีปากหยักลึกที่ล้อมกรอบด้วยไรหนวดสีเขียวจางๆ

“ก็ไม่เชิงหรอก” พี่พัฒน์พยายามข่มอารมณ์ไม่ให้หงุดหงิดไปกับเกมยั่วโมโหของหนุ่มรุ่นลูกตรงหน้า “ฟาร์มสวนปึกษาของเราต่างหากที่เป็น

ผู้ดูแลเซฟิร่วมกับพ่อгим ลุงเป็นแค่ตัวกลางการประสานงานและคอยดูแลเรื่องเอกสารต่างๆ ของที่นั่นในฐานะตัวแทนเท่านั้น”

คนสูงวัยกว่าพูดเป็นนัยๆ ว่าไม่อยากจะร่วมสังฆกรรมเกี่ยวข้องกับนักร้องหน้าหยกเท่าใดนัก ยิ่งгимแสดงออกว่าสนใจกอลหญ้าเป็นพิเศษด้วยแล้ว พี่พัฒน์ยิ่งไม่อยากจะอ้าปากทลายใจร่วมกับเสื่อผู้หญิงตัวฉกาจแห่งยุคดิจิทัลด้วยซ้ำ

гимกระตุกมูมปากเป็นรอยยิ้มกวนประสาท คนอย่างเขา...ชอบเอาชนะเสียด้วย กันทำเข้าไปเถอะ ลองได้หมายตออยากได้อะไรแล้ว เขาก็ต้องได้!

“เดี๋ยวลุงคงต้องขอตุอาการของเจ้าโซฟินิดหนึ่งว่าเป็นยังไง อาจต้องใช้เวลาหน่อย gimรีบหรือเปล่า ถ้าгимรีบก็ทิ้งโซฟีเอาไว้ที่นั่นสักสองสามวันก่อนก็ได้ รับรองว่าลุงจะดูแลมันให้เป็นอย่างดี”

พี่พัฒน์พยายามส่งยิ้มมาให้อย่างเป็นทางการที่สุด gimกระตุกยิ้มตอบอย่างรู้ทัน...ตาลุงนี่คิดจะไล่เขาทางอ้อมอย่างนั้นหรือ บอกได้คำเดียวว่ายาก!

“ไม่มีปัญหาครับ จะตุอาการมันนานแค่ไหนก็ได้ ผมรอได้ แต่ถ้ามันต้องอยู่ที่นั่นหลายวันจริงๆ ผมคงต้องขออนุญาตค้างที่นั่นะครับ ผมเป็นห่วงมันมาก เคยอยู่ด้วยกันทุกวัน ถ้าไม่มีมันผมคงโหวงๆ พิกุล”

гимโกหกคำโต ปากก็พูดว่าห่วงนก แต่สายตาวานเชื่อมที่ส่งไปให้กอลหญ้านั้นบ่งชี้ชัดว่าเขาแค่หาข้ออ้างอยู่ใกล้เธอเสียมากกว่า พี่พัฒน์มองแวบเดียวก็รู้ ผู้ชายด้วยกันน่าจะดูกันออก

“เอ่อ...гим...ลุงว่า...”

“ถ้าอย่างนั้นให้คุณгимพักที่บ้านพักที่เพิ่งสร้างใหม่ก็ได้นะคะคุณพ่อ” กอลหญ้าเอ่ยแทรกขึ้นก่อนที่พี่พัฒน์จะทันปฏิเสธ หญิงสาวหันไปยิ้มหวานให้гимอย่างนุ่มนวล “เดือนหน้าสวนปึกษาเราจะเปิดส่วนหนึ่งเป็นรีสอร์ทด้วยค่ะ ก็เลยสร้างบ้านพักขึ้นมาหลายหลังรอบๆ ทะเลสาบน้ำจืดติดกับทรงนกตรงนี้ เพิ่งเสร็จหมาดๆ เลยนะคะ ยังไม่เคยมีใครเข้าพักเลยด้วย คุณгим

จะเป็นแขกคนแรกเลยล่ะ”

เจตนาของกอหมูนั้นสะอาดบริสุทธิ์เสียจนคนเป็นพ่อพูดไม่ออก เขารู้จักนิสัยของลูกสาวดี เธอใจดีและยินดีให้ความช่วยเหลือผู้อื่นอยู่เสมอ แม้ดวงตาจะมีตบอดแต่หัวใจของกอหมูกลับสว่างไสวและอบอุ่นกว่าใครเหมือนกิ่งแก้ว...ภรรยาผู้ล่วงลับของเขาไม่มีผิด

“ดีเลยครับ ช่วงนี้ผมว่างพอดีด้วย” นักร้องหนุ่มเหลือบมองสีหน้าพูดไม่ออกบอกไม่ถูกของเจ้าของฟาร์มแล้วแสร้งยิ้มหยัน “ผมกำลังกังวลอยู่เลย ตามพินัยกรรมของปู่สั่งเอาไว้ว่าห้ามผมอยู่ห่างจากมันเด็ดขาดเสียด้วย ยังไงผมคงต้องรบกวนคุณพ่อสักวันสองวันนะครับ”

ชายหนุ่มโกหกหน้าตายอีกครั้งโดยยกพินัยกรรมขึ้นมาอ้าง ในพินัยกรรมระบุเพียงให้นักร้องหนุ่มเลี้ยงโซฟีเอาไว้ใต้ชายคาเดียวกันเท่านั้น ไม่ได้บอกว่าห้ามห่างจากกันแต่อย่างใด พีรพัฒน์หรือตามองหนุ่มรุ่นลูกอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง ยิ่งเห็นสายตาของสิงโตหนุ่มที่ตั้งท่าจะขย้ำลูกกวางตัวงามของเขาอยู่แทบทุกลมหายใจเข้าออกแบบนี้ด้วยแล้ว ‘พอกวาง’ ยิ่งรู้สึกไม่เชื่อน้ำมนตร์ร็อกเกอร์รูปงามเข้าไปใหญ่

“ลุงนะยินดีให้ภิมพักที่นี้อยู่แล้ว แต่เดี๋ยวขอลงไปดูอาคารโซฟีปีก่อนว่าเป็นยังไงบ้าง เผื่อว่าไม่เป็นอะไรมาก ภิมจะได้ไม่ต้องเสียเวลาอยู่ที่ต่างจังหวัดแบบนี้นานๆ” เมื่อปฏิเสธตรงๆ ไม่ได้ คนสูงวัยกว่าจึงเลือกใช้วิธีละมุนละม่อมที่สุด ทั้งที่ใจจริงอยากจะเตะโด่งชายหนุ่มที่ทาเลียบดำครบสปีนนิ้วและมีรอยสักบนไหล่ขวาให้ออกไปจากชีวิตของลูกสาวเต็มแก่

ภิมยกไหล่อย่างไม่ยี่พระ ยิ่งคนเป็นพ่อกางปีกปกป้องลูกน้อยเท่าใด เขาก็ยิ่งอยากจะทำด้านเข้าไปเขมือบลูกกวางตัวงามมากขึ้นเท่านั้น ชายหนุ่มรู้ว่ามันบ้าที่คิดเกินเลยกับหญิงสาวที่เพิ่งพบหน้ากันครั้งแรก โดยเฉพาะการคิดอกุศลกับหญิงสาวตบอด แต่...กอหมูนี่มีอะไรบางอย่างที่พิเศษ...พิเศษจนเขาไม่อาจละสายตาไปจากเธอได้ และมันก็ดึงดูดหัวใจของเขาให้เข้าไปหาเธออย่างน่าประหลาด เขาอยากมีโอกาสดูความรู้อีกเธอมากกว่านี้...

ภีม!

เสียงกรี๊ดร้องของหมาคอกวีในกรงขนาดยักษ์ทำเอาทั้งสามที่กำลังยืนสนทนากันอยู่สะดุ้งโหยง พีรพัฒน์หันขวับกลับไปหาต้นเสียงแล้วก็ต้องประหลาดใจ เมื่อนหมาคอกวีพันธุ์ไฮยาซินธ์สีน้ำเงินสวยบินโฉบมาเกาะที่ราวจับของสะพานเหล็กไม่ห่างจากเขานัก เจ้ากรราคาแพงระยับเหยียบลำตัวนี้เป็นพ่อพันธุ์ชั้นดีที่เขาเพาะเลี้ยงมาเองกับมือ แต่เขากลับไม่เคยรู้มาก่อนว่ามันพูดได้! เขาหูไม่ผาดแน่...มันเรียกชื่อของทายาทตระกูลดังที่เพิ่งเคยเจอกันเป็นครั้งแรกอย่างชัดเจน!

ภีมมองหน้าของพีรพัฒน์ กอหญ้า และนกสีน้ำเงินสลับกันไปมาอย่างงุนงง...เจ้านั่นเรียกชื่อเขา ดวงตาสีดำสนิทราวลูกปัดนิลที่ล้อมกรอบด้วยส่วนที่เป็นหนังสีเหลืองสดจ้องกลับมาที่ใบหน้าคมก่อนไปทางสวยหนึ่ง ถึงภีมจะอ่านใจเขาไม่ได้ แต่เขาก็รับรู้ได้ถึงกลิ่นอายของอันตรายที่ลอยอวลอยู่ในอากาศ

แกว๊ก! แกว๊ก! แกว๊ก!

ภีม! ภีม! ภีม!

เสียงกรี๊ดร้องของนกร่วมร้อยชีวิตในกรงเริ่มเปลี่ยนเป็นเรียกชื่อของนักร้องดังกันอย่างพร้อมเพรียง ภีมชนลุกชู เขามองไปยังพีรพัฒน์คล้ายจะค้นหาคำตอบ แต่ชายสูงวัยเองก็ตกใจจนหน้าซีดไม่แพ้เขาเช่นกัน มีเพียงกอหญ้าที่ยังยืนสงบนิ่งประดุจรูปสลัก แต่รอยยิ้มที่ฉาบอยู่บนดวงหน้าหวานนั้นจางหายไปจนสิ้น เรียวคิ้วสวยขมวดเข้าหากันอย่างเคร่งเครียด

ภีม! ภีม! ระวัง! ระวัง! แกว๊ก! ระวัง!

นกทุกตัวในกรงต่างพากันพร่าพูดประโยคเดียวกันซ้ำๆ ประหนึ่งพวกมันกลายเป็นเครื่องเล่นแผ่นเสียงโบราณที่ตกร่องและเปล่งเสียงได้แค่ประโยคนั้นเพียงประโยคเดียว...ประโยคที่ไซพีเคยพูดกับนักร้องหนุ่มในคืนที่มันอาละวาดจนธัญญาได้แผลเต็มตัว

“นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน...”

ก็มีคราวอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง นกมาคอร์ดหลากสีทุกตัวต่างพากันเกาะอยู่ที่มุมต่างๆ ในกรงขนาดมหึมา แต่ดวงตาทุกคู่จ้องจ้องมาที่รังสูงของเขากันเป็นตาเดียว พวกมันกรีดร้องประโยคเดียวกันซ้ำๆ พร้อมกันบ้าง แยกกันพูดบ้างจนฟังแทบไม่ได้ศัพท์

จู่ๆ เจ้านกมาคอร์ดพันธุ์ไฮยาซินธ์ที่เรียกชื่อเขาเป็นตัวแรกก็กางปีก ลี้นำเงินดงามของมันออก กระพือถี่ๆ แล้วโผขึ้นไปในอากาศ มันบินหมุนวนเป็นวงกลมอย่างบ้าคลั่งพร้อมกับกรีดร้องชื่อของเขาไปด้วย เพียงครู่มันก็พุ่งโฉบตรงมาทางรีอกเกอร์หนุ่ม กรงเล็บแหลมคมสีเดียวกับปีกและจะงอยปากสีดำสนิทนั้นมียี่ที่หมายเดียว...เนื้อขาวๆ ของเขานั้นเอง!

“อย่างนะดิ๋วอิ!”

กอหญ้ากำวามเย็นชวางหน้ากรงหนุ่มเอาไว้ทันที จริงอยู่ว่านัยน์ตาคู้งามไม่ได้มองตรงไปยังเจ้านกที่ชื่อดิ๋วอิ แต่ประกายวูบวาบที่ฉายชัดในสีดำสนิทของดวงตาคู่นั้น...บ่งชี้ว่าเธอรู้ตำแหน่งของนกเป็นอย่างดี เธอรู้ว่านกตัวนั้นอยู่ตรงไหน!

“กอหญ้า!” ก็มีรีบคว่ำร่างบอบบางของหญิงสาวเข้ามาถอดแอบอกแล้วพลิกตัวใช้แผ่นหลังของตนต่างโล่กำบังกรงเล็บของนกมาคอร์ดทันที เขาไม่ยอมให้ผิวขาวผุดผ่องของกอหญ้าต้องบอบช้ำ เขาไม่ยอมให้เธอต้องบาดเจ็บ...เขาต้องปกป้องเธอ!

ชายหนุ่มหลับตาปี รอคอยเจ็บปวดจากกรงเล็บยาวเพื่อয়ที่กำลังจะเกิดขึ้นในอีกไม่กี่วินาทีข้างหน้า แต่แล้วต้องประหลาดใจเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างรอบกายกลับปล้นเสียงมัน ไม่มีแม้แต่เสียงกรีดร้องของนกร่วมร้อยตัวเช่นที่ดังระงมในตอนแรก ชายหนุ่มหันกลับไปมองด้านหลังแล้วชวาวไปทั้งตัวเลือดในกายเย็นเฉียบตั้งแต่จะจุดเยือกแข็ง

นี่มัน...เป็นไปได้!

เบื้องหน้าเขาคือนกมาคอร์ดนำเงินเข้มตัวโตกางปีกค้างนิ่งอยู่กลางอากาศเหมือนภาพถ่ายในหนังสือเนชั่นแนล จีโอกราฟิก ไม่มีผิด แต่...

บ้าแล้ว! นกที่ไม่กระพือปีกจะลอยค้างอยู่กลางอากาศนานขนาดนี้ได้อย่างไรกัน! นี่เขากำลังฝันอยู่อย่างนั้นหรือ

ภีมตัวดวงตาสีน้ำตาลอ่อนที่เดินระริกกลับมาหาร่างนุ่มนึ่งที่แนบอยู่กับแผงอกกว้างแล้วนั่งงั้น ขนอ่อนบนร่างกายลุกชันราวกับได้รับกระแสไฟฟ้าสถิต มือข้างหนึ่งของกอหญาขึ้นไปหาเจ้านกตัวเชื่องตัวนั้น ส่วนอีกมือกำลูกบิดที่เป็นใบหน้าคนเอาไว้หลวมๆ ชายหนุ่มรับรู้ได้ถึงกระแสความร้อนที่แผ่ซ่านออกมาจากมือที่กำลูกบิดข้างนั้น...อยากบอกนะว่าเธอเป็นคนทำให้หมาคอร์กี้ที่กำลังคลุ้มคลั่งตัวนี้หยุดนิ่งอยู่กลางเวหาด้วยการชี้มือไปที่มันเพียงอย่างเดียว

บ้า! เป็นไปไม่ได้...นี่มันบ้าชัดๆ!

“กอหญา...นี่มันอะไรกัน...”

ภีมตรงเสียงพรว่ำ พลันเจ้านกที่ชื่อดิ๋วก็ร่วงต๋ับลงไปกองกับพื้นปูนที่เขากับกอหญาอยู่นอยู่ และนอนแน่นิ่งอยู่เช่นนั้น พีรพัฒน์รีบปรีเข้าไปดูอาการของมันทันที เขาถอนหายใจอย่างโล่งอกเมื่อเห็นว่าดิ๋วอึ้งงงหายใจเป็นปกติดีอยู่ นกคอร์กี้ตัวอื่นๆ ยังคงกริรร้องกันระดมและบินวนไปวนมาอย่างตื่นกลัว ประหนึ่งว่ามี ‘อะไรบางอย่าง’ กำลังรุกไล่ให้มันต้องรีบหนีโดยเร็วที่สุด

“คุณไม่เป็นไรใช่ไหมคะคุณภีม”

หญิงสาวตะปปลายนิ้วร้อนผ่าวบนปากกว้างของนักร้องหนุ่มอย่างแผ่วเบา ภีมคลายวงแขนออกจากกร่างของกอหญาด้วยความรู้สึกงุนงง สมองมีนตื้อเหมือนหยุดสั่งการไปชั่วขณะ เป็นครั้งแรกในชีวิตที่เขาเินิ่งอึ้งพุดอะไรไม่ออก

“ภีม! ข้างหลัง!” พีรพัฒน์ร้องลั่น

ภีมหันหลังขวับกลับมาตามสัญชาตญาณ ในจังหวะเดียวกับที่หมาคอร์กี้สีแดงสดซึ่งปีกและหางแซมด้วยขนสีเหลืองสลับกับสีน้ำเงินพุ่งตรงเข้ากระแทกใบหน้าของเขาเข้าอย่างจัง ร่างสูงล้มหงายลงไปกองกับพื้นดั่งโครม

ศีรษะของเขาฟาดเข้ากับกระถางต้นไม้กระเบื้องเต็มแรงจนมันแตกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

“คุณกิมคะ!”

กิมพยายามยันกายลุกขึ้นแต่ไม่อาจขยับได้ตั้งใจนึก นัยน์ตาพร่ามัว จนมองสิ่งรอบข้างเห็นเพียงเลือนราง เขายกมือขึ้นลูบบริเวณท้ายทอยที่เจ็บแปลบปลาบแล้วรู้สึกได้ถึงของเหลวอุ่นๆ เหนียวข้นที่สัมผัสถูกปลายนิ้ว... เลือด...เลือดเน่าๆ...

“คุณกิม!”

ดวงหน้าสวยหวานที่ตื่นตระหนกของกอญ้ายื่นเข้ามาใกล้ๆ ใบหน้าของชายหนุ่ม มือเล็กขาวของเธอคลำสะเปะสะปะไปทั่วใบหน้าของเขาอย่างร้อนรน ริมฝีปากแดงอ้อมคู่งามสันระริกอย่างน่าสงสาร

“คุณปู่... ไม่น่าทำแบบนี้เลย...”

และนั่นคือสิ่งสุดท้ายที่กิมได้ยิน ก่อนที่สติสัมปชัญญะจะดับวูบลง...

กิมค่อยๆ ลืมตาขึ้นอย่างยากเย็น ความรู้สึกแรกที่พุ่งเข้าจู่โจมร่างกายคือความเจ็บร้าวบริเวณท้ายทอย...เจ็บ...เสียนจนพลอยทำให้ศีรษะของเขาหนักอึ้งจนแทบขยับไม่ได้ ชายหนุ่มพยายามกะพริบตาถี่ๆ เพื่อปรับสายตาให้มองภาพรอบตัวได้ชัดเจนขึ้น สิ่งแรกที่เขาเห็นก็คือฝ้าเพดานสีขาวสะอาดตาและโคมไฟทรงกลมที่ส่องแสงสีขาวจางตาพราว กิมครางฮือก่อนจะเบือนหน้าหลบแสงนั้นอย่างหงุดหงิดใจ แต่ยังไม่ทันที่เขาจะโวยวายอาละวาดประสาคนเจ้าอารมณ์ นัยน์ตาคมก็ตวัดไปเห็นดวงหน้าเรียวรีรูปไข่ที่อิงซบกับพู่ที่นอนขำๆ ตัวเขาเสียก่อน เปลือกตาบางปิดสนิท แผงขนตาที่ทาบไปกับพวงแก้มสีชมพูระเรื่อ่นั้นนอนหนาและอวดความยาวเหมือนขนตาของตุ๊กตาให้เห็นอย่างชัดเจน ริมฝีปากแดงราวผลเชอร์รี่สุกเผยออกออกน้อยๆ อย่างน่าเอ็นดู ยามเธอหลับดูน่ารักเหมือนเด็กๆ ไม่มีผิด

“กอญ้า...”